

DE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.
N.Z. VOORBURG WAL 262
TEL. INT. 33170 GIRO 97946

ONTWAKEN OP KERSTMORGEN

(Foto Paramount)

Na twee weken in de kassen te zijn gehouden, worden de seringenboomen „gepluisd” (verwijderen van het overtollige blad).

SERINGEN MET DE KERSTDAGEN!

Tegen het einde van het jaar brengen kweekers en bloemisten ons een verschen voorraad seringen om de feestdagen mee te sieren en op te vroolijken. „Het trekken” dezer fraaie bloemen geschiedt in de Aalsmeerder kassen en is een werk, dat veel vakkennis en zorgvuldigheid vereischt.

luidruchtig en bezeten gevochten wordt als gewoonlijk in het alledag-leven om allerlei andere volkomen waardeloze schijndingen, die even snel uitèenspatten, als men ze gegrepen heeft. Middernacht: het licht slaat uit, joelen, lachen, kussen... Als het licht opgaat weer jazz, paren, die in den rythme-roes teruglijden, ballons,

Hoe groot de takken, die naar de veiling gaan, wel zijn.

Rondom Twaalf Slagen

DOOR
WILLY CORSARI

Bim... Bàm... De klokken slaan twaalf maal, zwaar-galmend of tinkelend-blij; sonoornadrenend of verkouden knarsend, met schel geroep van een mal koekoekje, dat driftig met de vleugeltjes slaat of deft ingehouden lispelend uit een fraai boudoirklokje Twaalf slagen voor het middernachtuur.

Eénmaal in het jaar klinken ze heel anders dan gewoonlijk en beteekenen ze méér dan enkel het uur, dat ze melden. Voor ons allen. Laten we het erkennen: allen „lijden we aan Oudejaarsavond” en allen voelen we ons een beetje anders op Nieuwjaarsmorgen. Ook zij, die knorrig in bed kruipen vóór elf uur en van geen punch of olie-bollen willen weten! Ook zij, die het spottend zouden ontkennen en die tòch op één Januari anders opstaan, anders aan hun werk gaan, dan alle verdere dagen van het jaar.

Twaalf slagen in den nacht... wat roepen ze gewoonlijk op in de gedachten? Duisternis of misschien ook het licht-beeld van een metropolis, waar het vreugdeleven pas goed begint om middernacht.

Maar op Oudejaarsavond....

De twaalf slagen, we leggen ze in een schotel als belichte platen, waarop we, turend in den rooden schijn van een „donkere kamer”, langzaam beelden zien verschijnen:

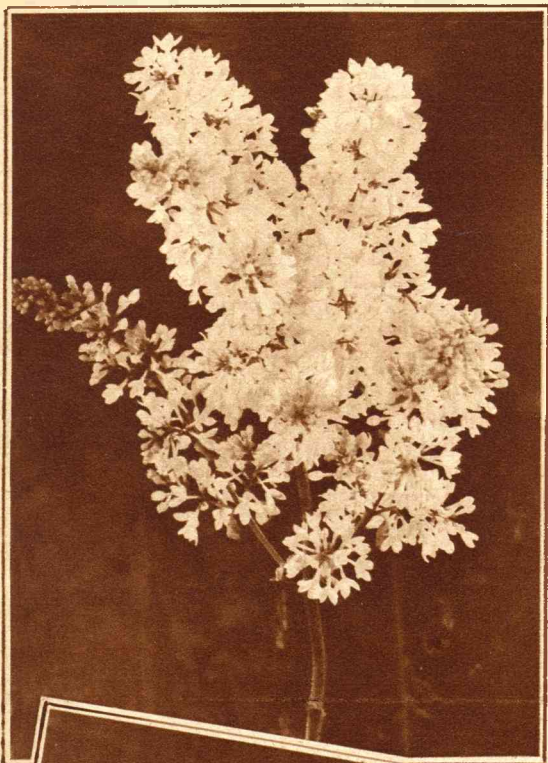
Een knusse huiskamer, een kan met heete chocolade, olie-bollen, zelf gebakken, een bedrijvige huismoeder, kinderen, die niet slaperig willen zijn op dezen éénigen avond, dat ze groot genoeg werden bevonden om mee op te blijven tot twaalf uur, hun vader met pijpje of sigaar, het kachelkje met roode wangen.... En als de trouwe

huiskamerklok slaat, dikke zonen: Huiselijk feest, het beste feest!

De tafel in wanorde van after-supper. Bloemen, champagne, rare mutsjes, serpentes en confetti, het valsch-gevoelig janken van een saxofoon, èen of andere koffiekleurige meneer, die liedjes galmt, smoking, avondtoilet, juweelen — sommige zelfs echt, lachen, soms zelfs werkelijk vroolijk, ballons, waarom even

Overzicht van de bloemkassen te Aalsmeer.

Twaalf slagen en het Nieuwe Jaar is begonnen. Het is dwaas, kinderachtig, maar het leven, dat zich elke seconde vernieuwt, zonder dat het tot ons bewustzijn dringt, heeft plotseling de frissche gewassenheid van helder linnengoed, dat hangt te drogen in den zomerwind, heeft plotseling de bekoring van een nieuw schoolschrift, waarin de eerste sommen met zóóveel zorg wordengemaakt, de eerste woorden langzaam, puntjes-van-de-tong-tusschen-de-tanden, worden geschreven door ongeoefende handjes.... en waarvan de eerste, vinnige, blauwe fout-haal, de eerste vlek, de bekoring al fnuikt.

Nieuwjaarsdag! Als al onze goede voornemens op dien morgen, al onze droomen tot bloemen konden worden, het zou een bloemencorso zijn in alle straten, waar jong en oud wat veerkrachtiger gaat dan anders, waar boodschappenjongens nog joliger fluiten op hun fiets, waar de etalages feestelijker lijken nog dan met Kerstmis, waar bloemen in een stalletje als een symbool zijn van het Nieuwe, dat nu komt en dat zeker, o, hèl

Tengevolge van de zeer hoge temperatuur, die in de kassen heerscht, wordt de bloei kunstmatig bespoedigd en de derde week worden de takken reeds gesneden.

zeker, zooveel beter en mooier zal zijn dan het voorbij.... dan dat, wat nog slechts enkele uren verleden is!

Nieuwjaar: breng ons ijs, omdat het leven vrolijker is, als de kleurige truien en de schaatsen verschijnen, maar bederf niet de ijspret door ze te lang te laten duren! Breng alle vogels een dagelijkse portie voer en een onbevoren bakje water, alle menschen een brandende kachel, alle harten een nieuwen droom. Breng ons, Nieuw Jaar, de vervulling van tenminste één enkelen wensch uit de lange, lange, lange lijst, die elk van ons innerlijk schrijft, als de twaalf slagen, éénmaal elk jaar, het leven vernieuwen!

De gesneden bloemen blijven een week in het water staan, waarna zij voor export — vooral naar Frankrijk — geschikt zijn.

die hoog boven hen zweven en knal-lend uiteenspringen onder graaiende handen....

Twaalf uur: een oud gelaat kijkt op van werk dat nog laat moest worden gedaan, van een boek, van een wiegje, uit een mijmering.... Herinnering in oude oogen, weemoed en misschien een glimlach van dankbaarheid, om wat toch eens was. Want is niet de herinnering het éénige paradijs, waaruit men niet verdreven kan worden?

Twaalf uur: donkere gestalten der armoede in straten van armoede. Misdaad, verwordenheid en de troosteloze verlatenheid van hen, die zelfs in dezen nacht geen ander onderdak kennen dan wat hun liefdadigheid of.... politie wil schenken. Klanten van het Leger, van het Tehuis voor Daklozen, schooiers, blij met de beschutting van het arrestanten-hok, met een stuk brood en een kom koffie, dat een agent ze geeft, voor hij ze insluit. Weten zij, dat het Oudejaarsavond is? Ja, omdat ze anderen zien feestvieren.

De seringenweelde in een der kassen.

Neğentienhonderd-dertig

GEKOOIDE MENSCHEN

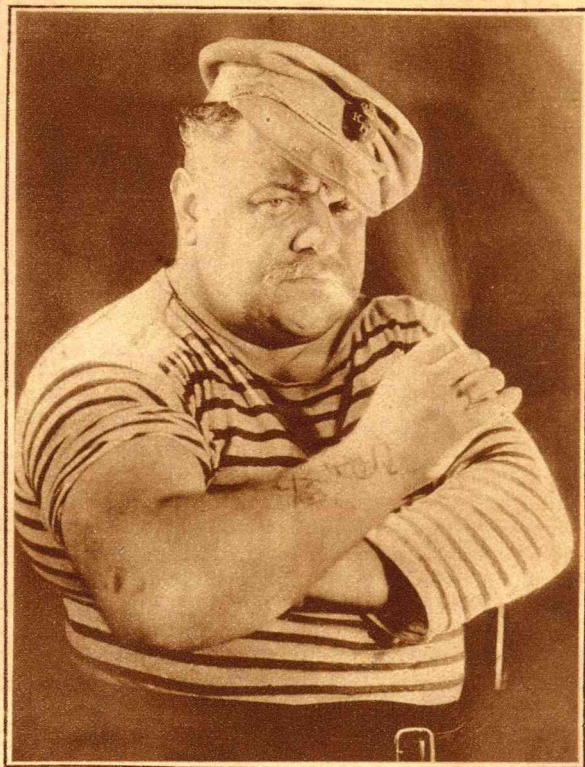

Waschdag op den vuurtoren.

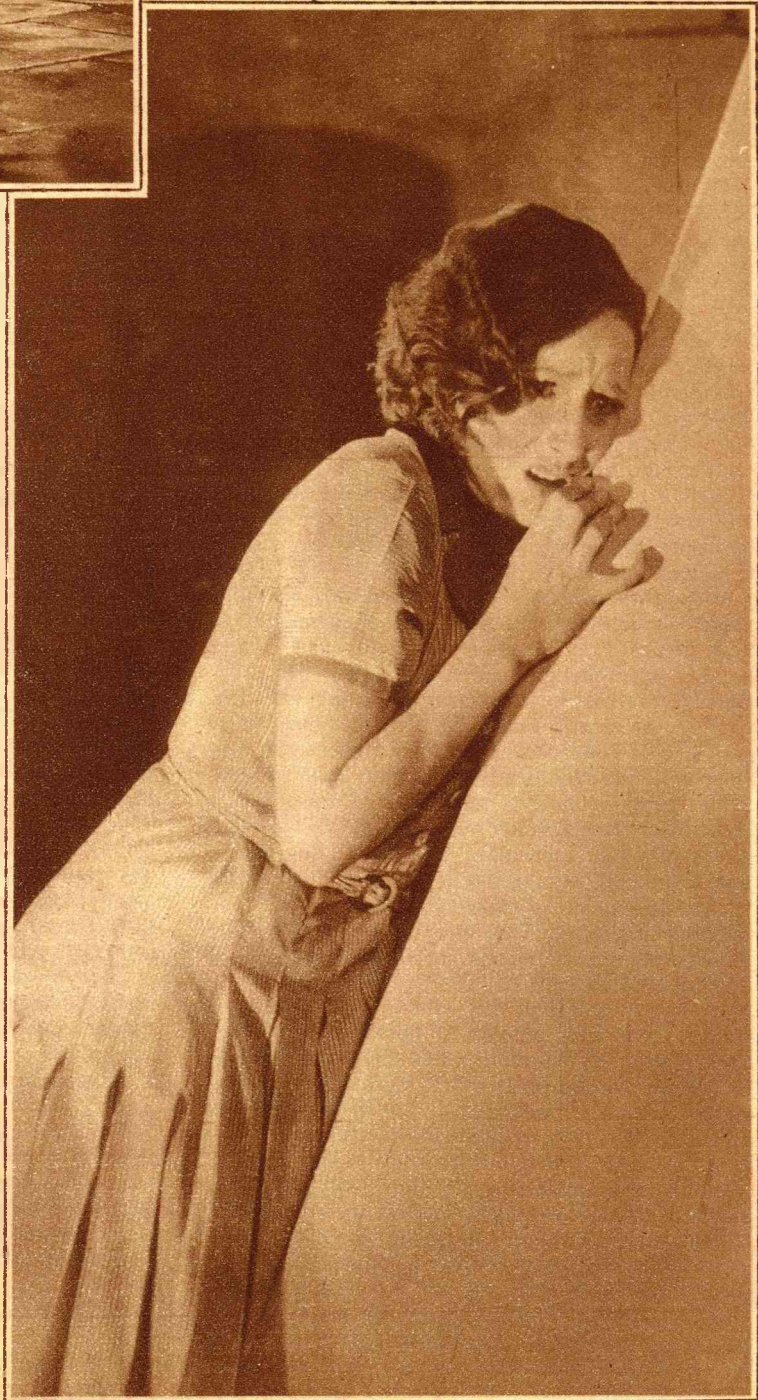
De Franche filmregisseur Dupont, die den laatsten tijd heeft bewezen een der eersten in zijn vak te zijn, heeft thans voor de B. I. P.-Film der Ufa een rolprent vervaardigd, die uitnemende qualiteiten bezit, zoowel wat bouw, als wat spel betreft. „Gekooide menschen” speelt op een vuurtoren, en drukkend is de invloed van de beperkte omgeving, waarin daar het leven der weinige menschen voorbijgaat. De benauwende atmosfeer veroorzaakt catastrophen, welke zich de heele film door op dreigende wijze doen voorvoelen.

De torenwachter (Fritz Kortner) en zijn vrouw (Tala Birell).

Heinrich George, die ook hier verdienstelijk spel geeft.

Angst.

DE ROOFVOGELS

Roman door Grace Miller White

No. 19

Toch volgde daarop spoedig een golf van warmte, veroorzaakt door het gevoel, dat zij voorgoed met de Blackstone's had afgedaan! Ze voelde 'n vage nieuwsgierigheid, of Henriëtte naar haar zou zoeken. Wat kon het haar eigenlijk schelen?

Eensklaps barstte zij in tranen uit. In een gevoel van uiterste vermoeidheid en volstrekte eenzaamheid liet zij haar donker hoofd op haar hand rusten. Meeuwen zwierden en krijschten bij dozijnen boven het onbebouwde terrein tusschen haar en Evergreen Island, dat thans onzichtbaar was in het stormachtige donker.

De vloed had nu z'n hoogtepunt bereikt, en bruisend en zwiepend raakten en bevochtigden de golven haar voeten. Ook dat liet haar onverschillig. Als onder betoovering staarde zij naar het drijvende vlot, dat op 'n paar honderd meter afstand van de kust rees en daalde op de golven en heftig aan z'n boeien trok.

Rita was nog nooit op een vlot geweest, behalve dan op het ruwe ding, dat Bill in elkaar had getimmerd voor haar plezier in het zomerseizoen, maar dat was niets in vergelijking met het zware, solied gebouwde getimmerte van de Blackstone's. Met z'n oppervlakte van twintig voet in het vierkant, geleek het vlot op een kamer zonder muren, en ware het niet door kettingen en ankers op z'n plaats gehouden, wie weet waar de storm het thans zou hebben heengedreven.

Zij vroeg zich af, of zij kracht genoeg had om door de ziedende branding te waden en het vlot te bereiken, dat eenzaam was gelijk zijzelf, en daar haar ongeluk uit te schreeuwen tegen de meeuwen en den wind en de schuimende baren.

Er was geen volgorde meer in Rita's gedachten. Zij vlogen in razende vaart van het eene onderwerp op het andere. Zij dacht aan Mr. Worth en de vriendelijke manier, waarop hij haar had aangeemoedigd. Ze was vaag verwonderd, of Alexander Hamilton in z'n leven ook zulke ontzettende oogenblikken had gekend.

Wederom richtte zij haar blik naar het vlot. De hooggaande vloed, geholpen door den van de landzijde waienden storm, beukte er razend tegenaan.

Wonderlijk zijn de wegen van den menschelijken geest. Te midden van Rita's woelige gedachten brak zich een felle nieuwsgierigheid baan — hoe konden menschenhanden iets maken, dat sterk genoeg was om het zwoegende, stampende vlot vast te houden? Voor het fantasierijke meisje nam het de gedaante van een wild beest aan, dat woedende uitvallen deed tegen z'n ankerkettingen.

Met luid vleugelgeruis vloog 'n meeuw zóó dicht haar voorbij, dat het uiteinde van 'n vleugel haar wang aanraakte. Zij volgde den vogel, terwijl hij z'n koers regelrecht naar het vlot richtte. O, had zij ook maar zulke vleugels!

Plotseling zag zij iets, dat maakte, dat zij zich met gespannen aandacht voorover boog en fel door den regen tuurde.

Er had zich iets op het vlot bewogen, iets dat leefde! Was het iemand in nood en hulpeloos, overvallen door den storm? Al haar eigen bekommernissen werden op den achtergrond gedrongen, en zij was aanstonds gereed om te antwoorden op een kreet van benauwdheid. Zij rees weer overeind en liep tot dicht bij den rand van het water.

Zij haalde diep adem en liet toen een uitroep van verrassing hooren. Een arm had zich langzaam opgeheven en was weer neergevallen. Zij had het gezien! Zij wachtte op een tweede teeken van leven in de kokende branding, maar dit verscheen niet. Deze seconden uitstel dienden haar slechts om te beslissen, of zij hulp zou gaan halen of zich alléén in de draaikolk zou wagen.

Daar bereikte een schorre kreet haar ooren. Nu was haar beslissing genomen. In een oogwenk waren haar schoenen uitgetrokken en waadde zij door het water. Wind en getij waren haar gun-

stig, anders had zij misschien nopit het vlot bereikt, belemmerd als zij werd door het „zak-en-asch"-costuum, dat Henriëtte Blackstone haar zoogenaamd voor haar welzijn had laten aantrekken.

Toen zij het stampende, half onder het water bedolven vlot had bereikt, klampte zij zich een oogenblik aan den rand vast om uit te rusten. Daarna, gebruik makende van een oogenblik, dat het op den rug van een golf in evenwicht was, liet zij zich er bovenop glijden.

Het was even onvast als kwikzilver. Het bewoog zich bij rukken, nu hier-, dan daarheen, en z'n oppervlakte was nat en glibberig. Er op te loopen was onmogelijk. Aldus voorover op de planken liggend, werkte zij zich met horten en stooten naar de zwijgende gedaante — een mannengedaante — toe, die daar bewegingloos lag uitgestrekt, den arm omwonden met een kort stuk touw, dat was bevestigd aan een breeden stalen ring, die ongeveer in het middelpunt van het vlot was geslagen.

In de duisternis kon zij niets anders dan een omtrek onderscheiden. Het gelaat van den man was verborgen in de holte van één der ellebogen. Zij zag, dat hij een donkerkleurig sportcostuum droeg, en zijn armen en beenen waren als grijze vlekken op de natte planken.

Zich bukkend tot het doodstil neerliggende hoofd, wist zij het touw te grijpen, dat hem vasthield.

„Wat scheelt u?" vroeg zij met een door angst verstikte stem.

„Mijn been is bezeerd, en ik kan het niet bewegen," was het weifelende antwoord. „Een blok hout is ertegen gevlogen, toen ik opden rand van het vlot zat." Meteen richtte hij het hoofd op.

„Edmond!" kreet Rita, die nauwelijks haar oogen kon gelooven.

Een oogenblik zag hij haar aan. Hij was even wit als het schuim der golven.

„Blijf bij mij asjeblief!" stamelde hij en verloor het bewustzijn.

HOOFDSTUK XXVIII

MRS. ATHERTON AAN HET WOORD

Het is al bijzonder onaangenaam, genoodzaakt te worden tot de erkenning, dat iemand je met je eigen wapens verslagen heeft. Agnes Atherton beefde van woede, toen zij haar zuster's omslachtige telefonische uitlegging afbrak, hoe zij, Hetty, zich thans had geïnstalleerd op Twin Hedges. Verschrikkelijk! Was Willard zóó dwaas geweest om Henriëtte haar zin te geven? Ja, zoo dwaas was hij geweest, aldus beantwoordde Agnes haar elgen vraag. Zij kende haar broer zoo door-en-door. Alleen door het gewicht van haar aanhoudend zeuren zou Hetty hem de kostbare bezittingen van z'n vrouw tot op het laatste stuk weten af te trogelen — juweelen, costuums en vooral dat verrukkelijke bont, waarop Agnes voor Estelle en zichzelf een oogje had geworpen.

Zóó van de telefoon ging Mrs. Atherton haastig op zoek naar haar dochter, die zich in de woonkamer knus in een divanhoekje had genesteld met een roman en een doos chocolade.

Agnes begon haar grieven reeds te uiten, nog vóór zij goed en wel in de kamer was.

Heelemaal niet voorbereid op zoo'n woedend vertoon, keek het meisje in verrassing op.

„Maar u spreekt zoo vlug, dat ik niet eens kan verstaan, wat u zegt, moeder," viel zij haar ongeduldig in de rede. „In 's hemels naam, ga zitten, kom tot bedaren en vertel me, wat er aan de hand is."

Dat haar dochter zoo koel kon zijn, maakte Mrs. Atherton's verbittering nog grooter. In plaats van te gaan zitten, voelde zij een sterken lust om Estelle eens uit haar apathie wakker te schudden.

„Ha, ik moet tot bedaren komen!" schreeuwde zij. „Je zult zoo kalm niet blijven, zoodra je me goed begrepen hebt. Hetty is ons de baas geweest!

Dat heb ik de laatste minuten geprobeerd je te vertellen. Ze is met pak en zak naar Twin Hedges verhuisd. En ze heeft haar intrek genomen in de kamers van Blanche!"

„Nou, die laat er ook geen gras over groeien!" riep Estelle, terwijl ze rechtop ging zitten. „Nou zijn wij zeker finaal aan kant gezet?"

„Geen kwestie van," antwoordde haar moeder. „Ga boven je hoed opzetten en we gaan er aanstonds heen, vóór Hetty de kans krijgt, Willard van al z'n bezit te berooven."

Het vooruitzicht van 'n ruzie met tante Henriëtte lokte Estelle niet bijzonder aan. Edmond zou er een even grooten afkeer van hebben als zijzelf. Zij installeerde zich weer tegen de divankussens en nam haar boek op.

„Ik ben niet van plan 'n voet te verzetten," kondigde zij met nadruk aan. „Hoor het eens regenen! Goeie genade, ik kan niet tegen begrafenissen! Ik word er akelig van. Ik wensch vandaag niet nóg een keer naar Twin Hedges te gaan. Wacht tot morgen. We moeten er immers toch zijn, als het testament wordt voorgelezen. Ik kan de gedachte niet van me afzetten, dat we tante Blanche nooit meer zullen terugzien."

Agnes liet zich in een stoel vallen.

„Doe toch niet zoo dwaas!" liet zij zich gemelijk ontvallen. „Kun je nu niet eens 'n poging doen, je goed bewust te worden van onze situatie? Wij zijn levend, nietwaar? En Blanche is dood. We zullen 'n bedroefd beetje hebben, als ze niet voor ons in haar testament gezorgd heeft. O, ik weet wel wat je denkt: al wat Hetty zelf niet kan gebruiken, zal ze aan jou geven, maar daar ben ik niet mee geholpen. Als je niet met mij naar Twin Hedges verkiest te gaan, blijf dan maar thuis. Maar ik ga op staanden voet."

De daad bij het woord voegende, haastte zij zich naar de deur, en tot haar groote voldoening vond ze, toen ze eenige oogenblikken later de trap afdaalde, Estelle, die er zoo frisch uitzag als een roos, gereed om haar te vergezellen.

„Ik breng u met den auto, moeder," bood het meisje aan, en innerlijk moest Agnes lachen. Haar schoone dochter zou niet alleen haar naar Twin Hedges rijden, maar Twin Hedges zou voortaan haar woning zijn.

In het centrum der stad stopte Estelle bij het postkantoor, en in weerwil van haar moeder's protesten, dat zij hun tijd verspilden, verliet zij den wagen en rende het gebouw binnen. Toen zij haar plaats achter het stuurrad wederom innam, wierp zij haar moeder een brief in den schoot.

Agnes had op dat oogenblik te veel aan haar hoofd om zich over brieven te bekommeren, en daarom borg zij het stuk ongeopend in haar tasch.

„Ik zou denken, dat al die herrie erg op Edmond's zenuwen zal werken," zei Estelle, terwijl de auto den heuvel van Main Street beklom.

Te zeer met zichzelf vervuld om verder te zien dan haar neus lang was, had Agnes weinig aandacht voor zulke opinies.

„'t Is mogelijk," antwoordde zij, „maar wat kan ons dat schelen? Als wij daar onzen intrek zullen nemen, zal hij er zich aan moeten wennen."

Tranen blonken in Estelle's oogen en zij zuchtte.

„Mij kan het een heeleboel schelen, moeder," zei ze met verstikte stem. „Hij zal ons gaan haten, als we aan de dingen van zijn moeder raken, vóór ze nog koud is in haar graf. Naar mijn idee zouden we blijik geven van beteren smaak en juist oordeel, als we thuisbleven en een teeken van hem afwachten."

„Ach, je praat naar je wijs bent," klaagde Agnes. „Wie het eerst komt, het eerst maalt: dat is mijn ondervinding. Misschien heeft Hetty op dit oogenblik reeds de dingen ingepalmd, die ik juist wilde hebben; maar als ik op tijd ben en jij volgt m'n wenken, en doet wat ik je zeg, dan zul je victorie kunnen kraaien. Hetty heeft waarschijnlijk dat meisje Pock met zich meegesleept, maar daar zal ik spoedig van af zien te komen."

Nauwelijks had de auto gestopt vóór de deur van Twin Hedges, of Agnes vloog reeds de stoep op. Evenals Hetty maakte zij niet de minste plichtplegingen bij het betreden van haar broeder's huis.

Nog altijd eenigszins gedrukt door het ontzag, waarmee de gebeurtenissen van dood en begrafenis jonge menschen vervullen, bleef Estelle toevoeren in de loggia.

In de ruime hall liet Agnes zich in een stoel zinken. Zij nam den brief uit haar tasch en wuifde zich koelte toe. Zonder zich te verroeren, riep zij hardop:

„Willard, hei, Will!”

Toen hij zijn naam hoorde uitgalmen, stapte Mr. Blackstone naar de deur van zijn kamer. Zijn gezicht versomberde ietwat, toen hij zijn jongste zuster zag. Goeie genade, nu waren ze er allebei! Hij was ziek van ergernis. Hij kon geen rust vinden, vóór hij den inhoud van Blanche's testament te weten kwam. Gekweld te worden door die kibbelende, kijvende zusters van hem, dat was te veel.

„Wat voor den drommel heeft je vandaag hierheen gebracht, Agnes?” vroeg hij nijdig, terwijl hij met groote stappen op haar toekwam. „Was het niet afgesproken, dat je pas morgen zoudt komen? Ik was van plan, zoodra het weer wat beter werd, even bij je aan te loopen om eens te praten.”

„Maar Hetty is hier!” brieschte Agnes, juist op het oogenblik, dat Estelle verscheen.

„Ik zei tegen moeder, dat ze niet moest gaan, oom Will,” stelde het meisje vast, „maar zij was zó bang, dat tante Hetty méér zou krijgen dan zij —”

Willard wierp Estelle een strengen blik toe. Zij maakte haar kritiek niet af.

„Niemand krijgt iets vóór we weten, wat Blanche heeft bepaald, Estelle,” berispte hij haar. „Beste meid, je moet niet onbeschaamd tegen je moeder zijn. Het spreekt vanzelf, dat ze in mijn huis ten allen tijde welkom is.”

Agnes begon te snuiven en wreef zich heftig met den zakdoek over het gezicht.

„Ja, is zij niet een wreedaardige dochter, Will?” snikte zij. „Daar doe ik nu m'n uiterste best om haar 'n onbezorgd bestaan te verschaffen, om haar onafhankelijk te maken, en ze gaat voortdurend tegen me te keer. Uit m'n oogen, onbeschaamd kind!”

Willard zag, dat de tranen z'n nichtje in de oogen sprongen.

„Ga nu maar, kindje,” drong hij aan, terwijl z'n blik vriendelijker werd. „Je moeder is in een zenuwachtigen toestand. Maak je niet bezorgd! Je toekomst is heelemaal geregeld.”

Hoewel ze minder prikkelbaar was dan haar moeder, had Estelle een nog scherper blik op haar eigen belang.

„Edmond?” vroeg ze, terwijl 'n flauwe glimlach om haar welgevormde lippen speelde.

„Ja, Edmond,” antwoordde Willard. „Je moet alleen 'n beetje geduld hebben, beste kind. Doe nu je mantel uit, ga naar den jongen en vroolijk hem wat op. Ik zal wel op je moeder passen.”

Met jubelend hart en haar witte zomercostuum golvend om haar heen, liep Estelle de trap op. Toen zij uit het gezicht was verdwenen, vatte Willard z'n zuster zachtjes bij den elleboog.

„Kom in mijn kamer,” zeide hij. „Hetty is boven in de slaapkamer van Blanche, waar ze nu Rita Holiday installeert. Ik ben van meening, dat we andere schikkingen voor het meisje zullen moeten treffen.”

Toen hij eenmaal in z'n eigen heiligdom vertoefde en de deur was gesloten, deed Willard z'n zuster neerzitten in 'n easy chair. Toen nam hij haar den brief uit de hand. Hij bekeek dien even en merkte op, dat de enveloppe nog gesloten was.

„Hij is nog dicht, lieve,” zei hij, „en 't is nog wel een brief van Andrew Atherton.”

„Van oom Andrew!” bracht Agnes hijgend uit, en zij griste het papier uit z'n hand en scheurde het open. Zij liet haar blik glijden over de weinige woorden, die op het velletje waren geschreven. „O, goeie genade, o hemeltje lief,” gilte zij, „hij is op weg naar hier, Willard! Lees zelf maar.”

Aldus deed Willard.

Andrew Atherton schreef, dat hij z'n broeder's vrouw en kind wenschte te zien. Hij was dus op weg naar Bradmere. Den juisten dag van zijn aankomst kon hij niet melden. Hij hoopte, dat zij beiden het even goed maakten als hijzelf.

In diep gepeins legde Willard den brief op zijn

knie, legde z'n magere vingers en duimen tegen elkaar en sloot half z'n oogen.

Na 'n oogenblik stilte, zonder verder op den brief en z'n inhoud te letten, gaf hij zich een ruk en vertelde Agnes in bijzonderheden het verhaal van Henriëtte's komst op Twin Hedges.

„De scène in Blanche's kamer met Edmond was schandelijk,” aldus besloot hij. „Hetty heeft hem bitter gekwetst.”

Gedurende Willard's relaas was Agnes nauwelijks in staat geweest zich te bedwingen.

„Hetty slaat altijd haar klauwen in iemands lijf,” merkte zij op.

„Dat is zoo,” gaf Willard toe, „maar je zult moeten erkennen, dat het vooral voor Estelle is, dat zij zoo vecht —”

„En voor haar eigen dierbare belangetjes,” onderbrak Agnes hem op schamperen toon. „Waar is Edmond nu?”

„Dat weet ik niet. Zoodra Estelle hem 'n beetje gekalmeerd heeft, zal ik eens met hem praten.”

Toen verviel hij opnieuw in een somber gepeins. Te midden daarvan herinnerde hij zich, dat hij Agnes nog niets van zijn ontmoeting met Rita Holiday had verteld. Dat maar aanstonds doen, besloot hij vlug. Henriëtte zou zeker niet nalaten het te vermelden. Maar hij had geen gelegenheid z'n besluit uit te voeren, want op dat oogenblik zeilde Henriëtte zelf de kamer binnen met Blanche's waaier in de hand.

„Estelle zei me, dat je hier waart, Aggie,” constateerde ze koel. „M'n hart doet pijn om dat kind. Edmond behandelt haar schandelijk. Ze heeft door het heele huis naar hem gezocht, maar hij moet ergens heen zijn gegaan. Ik vermoed, dat hij uit z'n humeur is. Die jongeman heeft een flinke les in goede manieren noodig en ik zal hem die geven of mijn naam is geen Blackstone meer.” Toen ging zij met 'n zwaai zitten, terwijl zij Agnes met 'n huilerigen blik gadesloeg. „Estelle had groot gelijk met zoo spoedig mogelijk hierheen te komen,” ging zij voort, „omdat Eddie haar noodig heeft, en ik ben hier om hen te chaperonneeren, maar jij had thuis moeten blijven, Aggie.” Zij kuchte en wuifde haar van opwinding blozend gelaat met den waaier koelte toe. „Willard, ik heb Rita een stichtelijk lesje te leeren gegeven, toen ik haar opsloot in Blanche's slaapkamer.” Onder het spreken deed zij beteekenisvol haar oogen rollen. „Ze zal tam genoeg zijn, als ik haar vrij laat, of ik moet me erg vergissen. Ik ben doodelijk vermoeid. Ik heb enkele van Blanche's spullen gepast, die ik noodig heb. Die vrouw had de garderobe van een koningin.”

Agnes hijgde.

„Daar heb je het al!” gilte zij. „Ik heb Estelle wel gezegd, dat je alles zoudt weggappen, vóór ons een kijkje werd gegund.”

„Komaan, meisjes, beginnen jullie nu niet aanstonds te vechten,” kwam Willard tusschenbeide. „Denkt erom asjeblief, dat m'n vrouw eerst vandaag begraven is, en ik waarschuw jullie allebei, je niet op Edmond's terrein te begeven. Hij is geen gemakkelijk heertje.”

„Beteekent dat, dat Estelle zich ook op een afstand van hem moet houden?” haastte Agnes zich te vragen.

„Juist het tegendeel,” stelde Willard haar gerust. „Hoe meer zij hem troost, des te beter voor ons allemaal. Maar jullie moeten geen van beiden zich met hem bemoeien, althans op dit oogenblik niet. Het zal anders worden, indien Blanche mij met het beheer voor zijn bezit heeft belast, tot hij meerderjarig is.”

„O, Blanche zou zeker daarmee niemand anders hebben durven belasten, Will,” verzekerde Agnes vinnig.

Henriëtte trok haar neus op en haar gelaat rimpelde zich.

„O, poe, Aggie, het zou me geen steek verbazen, als ze ons allemaal zonder 'n penny had achtergelaten,” luidde kortweg haar opinie.

Mrs. Atherton zuchtte diep en begon te schreien.

„Maar Hetty, hoe kun je nu zulke vreeselijke dingen zeggen, terwijl ik reeds bijna dood ben?” jammerde ze. „Altijd als je om me heen bent, breek je me elk oogenblik het hart. Je schijnt je niet bewust te zijn, hoe afhankelijk we waren van Blanche. Zelfs het brood, dat wij aten, kwam van haar — het jouwe net zoo goed als het mijne. Als zij ons opzettelijk heeft buitengesloten — m'n hemel, dan word ik nog krankzinnig!” Ze wong haar handen en snikte hartverscheurend. „Als oom

Andrew nu komt en dat vreeselijke ding betreffende Estelle verneemt —”

„Stil toch, Agnes!” siste Willard.

Henriëtte's gelaat werd aschgrauw. Haar dunne, op een streep gelijkende mond ging open. Zij staarde haar zuster aan, alsof zij dacht, dat die dame werkelijk haar verstand had verloren.

„Wat voor verschrikkelijk ding valt er betreffende Estelle te ontdekken?” vroeg zij met nadruk.

Willard was opgerezen, en het schuim stond bijna op zijn mond.

„Niets, Hetty, hoegenaamd niets,” bracht hij er met moeite uit. „Agnes maakt weer 'n berg van 'n mesthoop, gelijk ik haar vroeger reeds gezegd heb.”

„Ik had het niet tegen jou, Willard,” snauwde Henriëtte, „en bemoei er je niet mee. Agnes, antwoord me op m'n vraag. Wat bedoelde je, toen je dat zei over Estelle? Jullie houden allebei iets voor mij verborgen. En dat is al weken zoo. Ik heb het geweten. Ik heb het gevoeld. Maar nu wil ik de waarheid weten! Ben ik een zwak schepsel, zóo zwak, dat ik m'n eigen nicht niet kan helpen? *Goeie genade, kijk eens naar Agnes, Will!*”

Oogenblikkelijk stond Blackstone naast zijn zuster. De arme vrouw hing over de stoelleuning en snakte wanhopig naar adem. Willard tilde haar op, terwijl Henriëtte hen verbaasd gadesloeg.

„Foei, poe,” kraste zij met 'n gebaar van weerszin. „Aggie stopt zich zóo vol met voedsel, dat zij heelemaal bol staat van het vet. Eén dezer dagen zal ze nog haar adem kwijtraken en niet meer terugkrijgen.”

Zij bukte zich, raapte den brief op, dien Willard bij zijn haastig opstaan had laten vallen en las hem op haar gemak.

„Andrew is dus op weg naar hier,” merkte zij op en legde den brief op tafel. „Welnu, het kan toch zijn komst niet zijn, die Estelle kwaad zal doen.”

Op dit oogenblik was Agnes gedeeltelijk bijgekomen, en wederom deed Willard een poging tot redding.

„In 's hemels naam, ga nu heen, Hetty!” drong hij boos aan. „Zie je dan niet, dat je zuster niet wél is?”

Henriëtte beklopte met haar eene hand haar neus, terwijl zij met Blanche's waaier Willard's tusschenkomst afwuifde.

„Ach, onzin, Will, natuurlijk kan ik wel zien, dat m'n zuster er uitziet als een kuiken, dat de pip heeft,” kraste zij. „Dat heeft ze altijd, als ze op iets leelijks wordt betrapt. Maar al stond ze ook op haar hoofd met de hielen in de lucht, dan zou het me nog geen zier kunnen schelen. Jullie hebt allebei iets op het hart, dat ik behoor te weten. Voor den dag er mee! Ik zou hier wel eerder achter gekomen zijn, maar ik werd zóo in beslag genomen door mijn maatschappelijk werk en het meisje Pock, dat ik niet de gelegenheid had.”

Op dit oogenblik was Agnes' weerstandsvormen vrijwel geheel vernietigd.

„O, dat meisje Pock bedoel ik juist, Hetty!” jammerde ze. „Oom Andrew zal heel dat schandaal oprakelen. Daar ben ik zeker van. Vrijgezellen houden van schandaal en kletspraat juist als oude vrijsters. O, m'n meisje — m'n kleine meisje, reeds verwelkt nu ze pas begint te leven! Zoo mooi! Zoo lief! O, ze kon beter dood zijn! Wat moet ik doen? O, wat moet ik toch doen? Knijp me niet zoo, Willard! Hetty moet toch iets weten. Het zal uitkomen, daar twijfel ik geen oogenblik aan. O, dat meisje! O, die ellendige grootmoeder! Ik ben blij, dat die ten minste dood is!”

Hoe wreed Henriëtte werd gepijnigd, wist niemand dan zijzelf. Zij stond langzaam op en had nu precies het uiterlijk van wat zij was: een zure vrouw-op-leeftijd, voor wie alle kans op 'n huwelijk was verkeken. Sinds Estelle's geboorte had zij haar opgekropte genegenheden op dat kind geconcentreerd. Ze had dikwijls gezegd, dat de eenige vergissing, die de hemel had gemaakt, hierin bestond, dat Estelle in Agnes' armen was gelegd in plaats van in de hare. Wat had die Aggie nu gezegd? Estelle zou verwelkt zijn? Haar moeder zou haar oogappel liever dood hebben? Verschrikkelijk, o verschrikkelijk! Zouden die twee haar daar nu laten staan, een flauwte nabij? Zij liet zich terugvallen in een stoel en wuifde haar vuurrood gelaat koelte toe.

(Wordt voortgezet)

Engelsche scheepsjongens, die met de Kerstdagen naar huis gaan.

van het vee zeiden: „Ik steffen jõe kœe.” Hadden degenen, bij wie zij rondgingen, geen vee, dan zeiden zij alleen maar: „Ik steffen jõe.” Met „steffen” werd niet anders bedoeld dan „zegen in den naam van Sint Stefaan”.

Zoo kon men ook b.v. in Borger vroeg in den Kerstochtend kleine jongens zien loopen, allen met een hoop hooi onder den arm. Zij gingen van het eene huis naar het andere en het allereerst naar de deel, om de „koeien te steffen”. Daarbij werd dan het volgende liedje gezongen:

„Hum, koe, hum,
Sunt Steffen is gekomen.
Hard geloopt; duur verkoopt,
Honderd gulden veur die kœe
En een dikke stoethrugg toe.”

De knapen legden dan voor elke koe een weinig hooi en natuurlijk werd zoo spoedig mogelijk de eigenaar er weer mede in kennis gesteld, dat de koeien „gesteft” waren. De jongens kregen koffie met een boterham en soms ook eenige centen of turven.

Vaak werd nog wel meer lekkers aan de jongens verstrekt, want dat hoorde nu eenmaal bij het feest thuis. Dit blijkt ook wel uit de twee regels, die op andere plaatsen aan het bovenstaande liedje waren toegevoegd:

„Met dikke botter, die mag ik en die mag elk,
Dan gëf de koe ook botter en melk.”

En als dan de jongens goed voor de koeien gezorgd hadden en voor den zegen van den heiligen Stefaan er bij, dan hadden zij 's avonds volop te smullen.

Er is veel veranderd in de Kerstviering, en de hooge, heilige beteekenis van het feest, gewijd aan de geboorte van den Heiland, is geleidelijk meer doorgedrongen. Maar niet ontkend kan worden, dat het smullen van de jongens, die op het Midwinterfeest onthaald worden door de meer welgestelde boeren, toch ook in onze dagen, zij het dan ook in anderen vorm, is blijven voortbestaan.

De Decembermaand wordt inderdaad niet ten onrechte de smulmaand genoemd en als de heilige Bisschop den steven van zijn vermaarde stoomboot weer Spanje-waarts gericht heeft, en het suikergoed en marsepein, dat zooveel slechte tanden en magen op zijn geweten heeft, al weer lang vergeten is, wachten den smulgragen alweer andere genietingen. Wist niet reeds de historischrijver ter Gouw ons te vertellen, dat, zoodra het Kerstfeest naderde, men de Kerstganzen met schepen vol bij de Haringpakkerij zag aankomen en met karren vol de stad inrijden, om het Kerstfeest te helpen vieren. En van Schelde tot Eems zag men bij allen, die zich met vogelplukken bezighielden, heele peletons van vette en minder vette ganzen paraderen. Want gelijk in die gewesten van ons land, waar de bevolking

KERSTGEBRUIKEN

*Het „mudde-winter bloazen” — Hoe het vee „gesteft” werd — Van Kerstkoek tot Stolle —
Duitsche en Hollandsche Sparreboomen*

Donkere dagen....

Maar vooral: „de donkere dagen vóór Kerstmis!” Vooral dit jaar hebben wij kunnen waarnemen, dat die al-oude spreekwijze niet zonder goeden grond gebedigd werd, en dat het tijdvak kort vóór het Kerstfeest zich reeds van oudsher gekenmerkt heeft door een tijdelijke zegepraal van het duister over het licht. En met welk een weldadig aandoende overtuiging kan altijd weer getuigd worden, dat inderdaad die zegepraal slechts van tijdelijken aard is.

Zelfs in de donkere dagen, welke deze Decembermaand ons bracht, dagen, waarop het kunstlicht ons zoo vaak te hulp moest komen, omdat de goede, trouwe Dagvorstin ons haar heerlijken stralenglans onthield, zelfs in die allerdonkerste uren wisten wij het en gevoelden wij het, dat dit alles toch immers slechts van tijdelijken aard was, omdat straks weer het licht zou komen.

Niet alleen, omdat wij weten, dat de 21ste van Decembermaand een betekenissenvolle datum voor ons is, omdat dan, zooals het populair uitgedrukt wordt, de „kortste dag” is aangebroken, wat dus zeggen wil, dat spoedig weer een tijdvak van geleidelijk toenemende „lichturen” voor ons zal aanbreken; niet alleen omdat wij, als maar eenmaal die gevreesde „donkere dagen voor Kerstmis” voorbij zullen zijn, het wel weer lichter om ons heen zullen zien worden, doet ons blijmoediger de toekomst tegemoet zien, neen, er is toch nog ook wel iets anders.

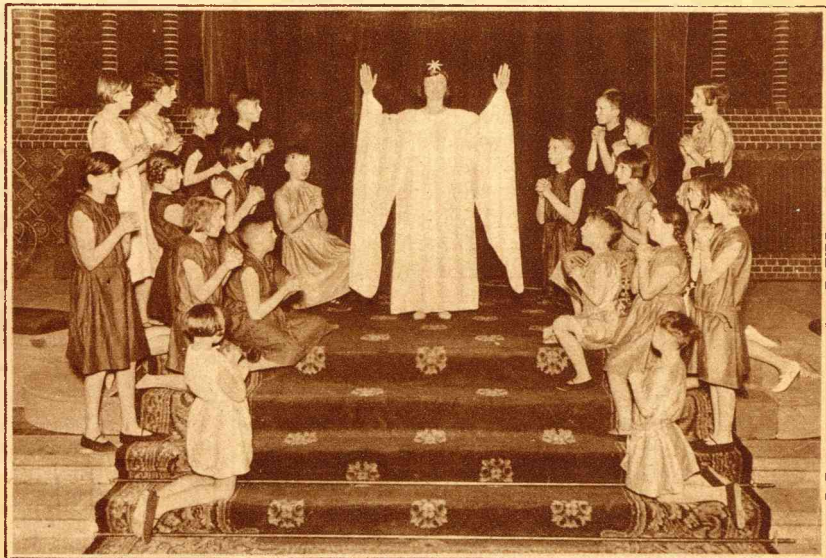
Hoeveel er, door de eeuwen heen, veranderd moge zijn in de wijze van viering van het Kerstfeest, toch valt in één opzicht een merkwaardige overeenkomst te bespeuren tusschen het verleden en het heden, en wel deze, dat er een tinteling van verheugenis door de menschelijke ziel ging, omdat zij wist, dat het Kerstfeest naderde, omdat immers dit feest was en is het symbool van het naderende Licht. Op welke wijze men ook het Kerstfeest wil beschouwen, en hetzij men deemoedig en vol geloofsvertrouwen de Kerstviering tegemoet gaat, dan wel dat men er eenigszins prozaïscher tegenover staat, toch blijft te allen tijde het Kerstfeest de boodschap van méér licht.

Als wij terugblikken in de grijze oudheid, dan zien wij, hoe destijds vóór de dagen van het Christendom — omstreeks het tijdstip, waarop wij thans het Kerstfeest vieren — het Midwinter-

feest het mensdom verblijdde. Een andere benaming ervoor was het Joelfeest, welke naam in het Noorden en in Mecklenburg nog ruim een halve eeuw geleden voortleefde. En ook dat feest was aan het licht gewijd, immers aan den Germaanschen zonnegod, die in het Noorden Freyr, en in de taal van onze voorouders Fro heette. In sommige streken van Sleeswijk, werd, ook in dat verband, als het Kerstmis was, een rad door het dorp gewenteld, hetgeen zinspeelde op het gouden rad van Fro. In de Graafschap Zutphen — aldus luidde de overlevering — ging in den Kerstnacht „Derk met den beer” om, waarmede gedoeld werd op een spook, dat op een wild varken rondreed. Zorgvuldig droeg de landman zijn akkergereedschap tijdig weg, opdat het toch niet vertrapt zou worden door dat spook en het varken. Het spook beteekende den ouden Fro, wien in de oudste tijden het zwijn gewijd was. Gelukkig is aan al die dwaasheid een eind gekomen en zijn de overblijfselen van het Midwinterfeest geleidelijk van anderen aard geworden.

Dat echter het Midwinterfeest bij het volk zeer langen tijd ingeroest bleef, blijkt uit de gebruiken, welke nog in verschillende deelen van ons land werden aange troffen. Zoo kende men in Overijssel, en met name in het plaatsje Geesteren, nog zeer lang het „mudde-winter bloazen”, hetgeen men eenige dagen vóór Kerstmis hooren kon.

In Drente heette de eerste Kerstdag Midwinter en werd zeer plechtig gevierd; den tweeden dag gaf men den, voor ongewijden zeker vreemd klinkenden naam van „Sunt Steffen” (Sint-Stefaan), en die dag gaf aanleiding tot heel wat vreugde en pret. In Emen gaven arme kinderen bij de boeren een stukje brood of een „topje” hooi aan de koeien, waarna zij tot de efgenaars

In Duitschland, en tegenwoordig ook bij ons, worden door Jeugdbereenigingen vaak „Kerstspelen” opgevoerd.

van Saksischen en Frankischen oorsprong is, de Sint Maartensgans populair is, zoo is het in die van Friesche afkomst de Kerstgans."

In de dagen, toen er nog geen loterijwet bestond, was het ook gewoonte, om in de volksbuurten, op den avond vóór Kerstmis, in de herbergen een gans te verloten, waar het beest al geruimen tijd tevoren aan een spijker te pronk werd gehangen.

In vele streken van ons land kende men ook den Kerstkoek, welke echter, en vooral in de grotere plaatsen, sinds een te Amsterdam gevestigde Duitsche bakker — de man is reeds lang ter ziele — een halve eeuw geleden door een toevallige omstandigheid de Weihnachtstolle introduceerde, door dat smakelijk gebak vervangen werd. Inderdaad mocht hier gesproken worden van een toevallige omstandigheid, want de bakker had, als tractatie voor het eigen huisgezin, het voor zijn kring zoo welbekende Kerstgebak vervaardigd, en, daar het bijzonder mooi was uitgevallen, in zijn etalage gezet. Toevalligerwijze passeerde daar een Duitscher, die te Amsterdam logeerde en men begrijpt, hoe blij-verwonderd deze was, op een dergelijke wijze aan „die Heimat” herinnerd te worden. Hij ging den winkel in en wilde het brood koopen. Maar hoe verheugd de

Een eeuw geleden zag men in Nederland geen Kerstboomen, in den vorm en in den luister, waarmee zij thans prijken. En dat de Kerstsparren inderdaad aanvankelijk uit

Duitschland kwamen, blijkt ook nog wel hieruit, dat het overgrootste deel van de Kerstboomen, welke in deze dagen in de groote steden van ons land te koop worden geboden, uit

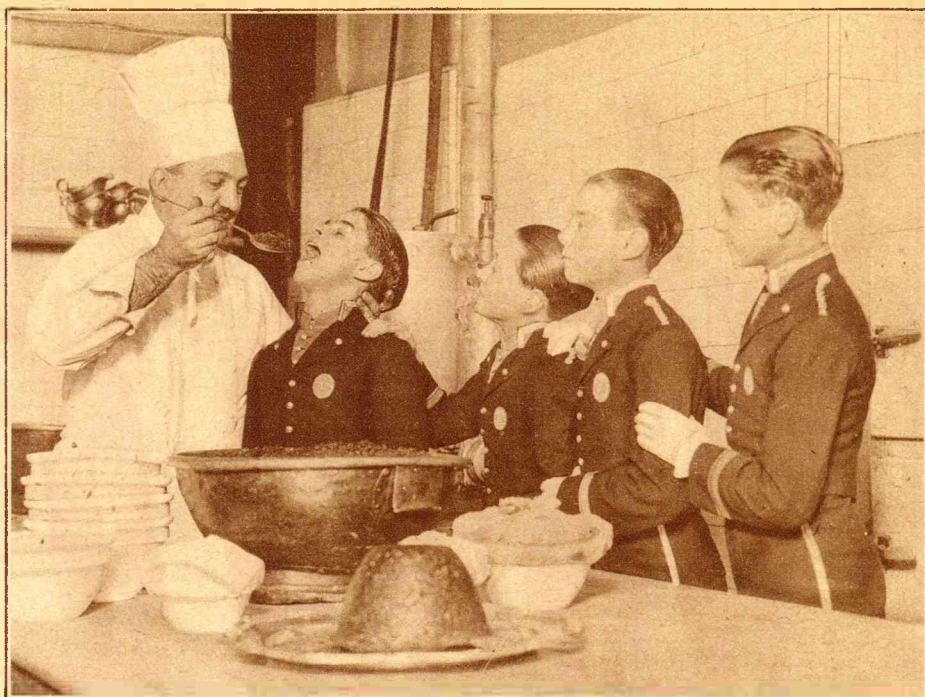
Duitschland is ingevoerd. In provincieplaatsen en op het platteland is de Hollandsche spar meer geliefd.

Naar ons door deskundigen verzekerd werd, is laatst-

genoemde spar meer gevuld en ligt er meer gloed over. Voor een deel van onze Nederlandsche kweekers is het gebruik, om ter gelegenheid van het Kerstfeest een spar in huis te hebben, van groote commercieele betekenis geworden. In het Gooi treft men uitgestrekte terreinen aan, welke beplant zijn met duizenden

kleine sparreboompjes, welke bestemd zijn om, ter hoogte van slechts twee tot drie voet, naar Engeland verzonden te worden, waar zij, niet zooals in ons land bij de bloemisten, doch in de warenhuizen te koop worden geboden.

In de traditie, om op den

In de groote restaurants van Londen laat de kok de liftjongens van den plum-pudding en zijn ingrediënten proeven.

Kerstvoorraad door de Amsterdammers.

Duitsche bakker ook was, een landman te ontmoeten — de hoofdstad van ons land was toen nog niet zoo dichtbevolkt met Germanen als thans het geval is — beduidde hij hem toch, dat die „Stolle” voor den familiekring bestemd was. De ander hield echter aan, voor een goeden prijs werd het brood verkocht en daarmee was de eerste „echte Thüringer Weihnachtstolle” in Amsterdam aan den man gebracht. De Duitscher, die zoo onverwacht in het bezit van het geliefkoosde Kerstgebak gekomen was, vertelde het aan anderen... en men raadt wel de rest van de historie. De Duitsche bakker moest hals over kop nog ettelijke Kerstbrooden bakken en een jaar daarna stond zijn winkel vol met het geurige gebak, dat graag koopers vond. Hoe spoedig de Weihnachtstolle toen haar weg door Amsterdam en door geheel ons land gevonden heeft, behoeven wij niet nader te vertellen.

Wat voor ons, Nederlanders, de Kerstgans of eene, fazant, kalkoen, of ander gevogelte is als feestgerecht aan den Kerstdisch, is voor den Engelschman de plumpudding. Maar het is met deze Engelsche tractatie bijna even zoo gegaan als met het Duitsche Kerstgebak; de plumpudding wordt al op tal van Hollandsche tafels aangetroffen als dessert van den Kerstmaaltijd. Maar het zal wel lang duren, alvorens de plumpudding een populair Nederlandsch gerecht geworden zal zijn.

Van veel grotere beteekenis, wat de aantrekkelijkheid van het Kerstfeest betreft, is de Kerstboom geworden, welke feitelijk ook weer een uit Duitschland geïmporteerd gebruik kan genoemd worden.

In Normandië wordt de mistletoe, de bloeiende kersttak, geplukt, en over de heele wereld verzonden.

JOH. CHR. WIJNAND.

DE AANBIDDING DOOR DE WIJZEN

DOOR DE WIJZEN UIT HET OOSTEN

Naar de beroemde schilderij van Hans Memling.

Zonderlinge skiloozers.

Ze stond op, bang, tóch nog de vreugde te verraden, die zijn besluit haar gaf. „Allright!” besliste ze kortaf. „Kom dan morgen na de lunch om een uur of drie. ’t Zal zoowat vier uur rijden zijn, we kunnen dus tijdig arriveeren. Bye, Robert!”

Dát was de voorbereiding....

Snel gleed de prachtige wagen over de modderige, glibberige wegen. Zij zat achter het stuur, den blik strak op den weg gericht. Hij zat naast haar, zonder te spreken, de eeuwige sigaret in zijn mond. Het stortregende, en al heel vroeg werd het donker. Het land was in een troosteloos, naar geestig waas gehuld. Een uur lang reden ze al zoo.

„Wil je den auto even laten stilstaan?”

Het waren zijn eerste woorden, sinds ze waren weggereden. Verwonderd minderde ze vaart en onwillig keek ze hem aan. Doch iets in zijn blik dwong haar, aan z’n verzoek te voldoen.

„Wat wil je?” vroeg ze norsch.

„Vrouwen aan het stuur is aardig op zonnige, zomersche dagen,” vond hij. „In het donker en met *dit* weer is het mannenwerk. Daarom zal ik sturen.” Hij zei het kalm, en scheen niet te verwachten te worden tegengesproken.

Ze beet zich op de lippen. „Nonsens,” weerde ze af. „Belachelijk! Ik denk er niet aan.”

Doch hij was al opgestaan en met zachten dwang schoof hij haar weg. „Wat heb je er tegen?” vroeg hij kort.

Ze zag, dat hij vastbesloten was en met wanhoop in het hart nam ze *zijn* plaats in. Ze moest wel, want als ze bleef weigeren, zou hij later alles begrijpen.... Nu zou alles mislukken!

Met het hoofd tegen den zijwand geleund trachtte ze naar buiten te kijken, om hem de tranen, die in haar oogen verschenen, niet te laten zien. Razendsnel vloog de auto weer voort, ze merkte, dat hij een evengoed chauffeur was, als hij jager moest zijn.

Na een half uur sloeg hij een zijweg in. Vlug greep ze zijn arm. „Je rijdt verkeerd!” riep ze, „we moeten rechtdoor.” Maar hij schudde ’t hoofd.

„Dit is een kortere weg,” antwoordde hij kortaf.

De wanhoop in haar hart nam toe. Hij negeerde haar, nóóit, nóóit zou het haar lukken. Wat had ze zich hiervan voorgesteld, en wat was het nu geworden? Een fiasco, evenals al haar andere pogingen.... Ze snikte zacht, zoodat hij onrustig naar haar keek.

„Is er iets?” hoorde ze zijn stem.

Ze wilde hem een bits antwoord geven, doch toen gebeurde het kleine ongeval, waarover hij zich bittere verwijten maakte. Misschien kwam het, doordat zij zijn aandacht had afgeleid, misschien reed hij te snel en glipte de auto een weinig, doch in ieder geval reed de wagen in een greppel langs den weg. Zijn farsch remmen en het omgooien van het stuur hadden alleen tengevolge, dat het incident nog betrekkelijk goed afliep, maar konden niet voorkomen, dat het wagentje met den kop in de modder zat!!

Snel gooide hij het portier open, hij sprong lenig op den weg en hielp haar toen uit den wagen. Met opeengeklemd lippen nam hij de situatie op. Hij smoorde nog net een vloek.

„Ik vrees, dat het een droeve Kerstnacht wordt,” zei hij somber, „dat ding krijgen we niet meer op den weg zonder hulp. En die is hier ver te zoeken.” Even scheen hij uit het veld geslagen, toen hij zag, dat de tranen haar over de wangen liepen. In stroomen viel de regen op hen neer.

„We moeten zien, ergens te schuilen,” stelde hij voor. „Kom!”

Ze liepen den weg af en telkens traptten ze in groote modderplassen. Met de minuut werd ze wanhopiger.

„Ik zie daar een huis,” zei hij zonder veel enthousiasme, toen ze tien minuten hadden geloopt. „Maar alles is donker. Ik kan in ieder geval eens probeeren.”

PECH IN DEN KERSTNACHT DOOR J. P. BALJÉ

Met half toegeknepen oogen keek Lilian Baines naar de slanke, elegante figuur van Robert Hichcock, die, een sigaret in de hand, waarvan een licht rookpluimpje opsteeg, beleefd naar de gastvrouw, haar moeder, luisterde. En met een gemengd gevoel van spijt en welbehagen, realiseerde zij zich, dat ze toch wel heel erg op hem gecharmeerd was!

Lilian was een volleerde flirt, die er haar liefhebberij van maakte, de mannen om haar fijne vingers te winden. Het was een soort sport van haar geworden, die ze met een nietsontzienden ijver beoefende. Haar succes was even groot als haar ijver. Want niet alleen was Lilian van goede familie en zeer gefortuneerd, ze had ook een natuurlijke charme, en haar lief, knap gezichtje had al talloze jongelui het hoofd op hol gebracht. Toen dan ook plotseling Robert Hichcock, die jarenlang in het buitenland had gezworven, en van wiens jachtavonturen een groote roep uitging, in haar wereldje zijn intrede deed, werd hij als een welkom nieuw slachtoffer door haar ontvangen.

Hijzelf had er evenwel bitter weinig van gemerkt, dát hij haar welkom was. Want Lilian had een bepaald systeem van verovering, dat tot nu toe nog nooit gefaald had. Ze was uiterst lief in den aanvang, doch scheen dan langzamerhand te bevriezen! Angstvallig waakte ze er evenwel voor, dat het slachtoffer haar nooit geheel ontsnapte, ze wist op onnavolgbare wijze aan haar doelwit duidelijk te maken, dat ze zeer begeerenswaardig, en bovenal zeer móóí was. Altijd weer waren ze er in gevlogen, altijd waren de jongelui binnen eenige weken onder haar bekoring gevangen.

Doch ditmaal scheen haar systeem geen uitwerking te hebben gehad. Robert Hichcock was beleefd en vriendelijk geweest, zoolang zij dat óók was, doch toen de periode van het „bevriezen” was aangebroken, scheen hij eerst verwonderd, en daarna werd hij uiterst koel. Het fatale was in

dit geval, dat *zijn* koelheid bewerkstelligde, wat de teedere verliefdheid en de smachtende blikken van anderen nooit hadden vermoegd: Lilian was zèlf tot over haar kleine oortjes „smoor” op hem geworden! Tot die slotsom was ze na ampele overwegingen en heetvergaten tranen moeten komen. En Robert Hichcock scheen een onbereikbaar ideaal voor haar te zijn geworden, naar welks verovering ze thans bereid was, met elk mogelijk middel te strijden. In haar romantisch hartje was het parool: „Hem bezitten of.... sterven!” Welk laatste vreeselijk schrikbeeld ze naar een verre, niet-gewenschte toekomst bande!!

Lang had ze gezonnen op het onfeilbare middel, waarmee ze haar doel zou bereiken. En dat meende ze nu gevonden te hebben.

Toen ze zag, dat haar moeder den gast even alleen liet, stond ze op en met bestudeerde gratie liep ze op hem toe. Ze liet zich in den fauteuil vallen, dien haar moeder juist verlaten had. Dan wierp ze hem één van haar mysterieuze blikken toe, en toen ze sprak, toonde ze haar parelwitte tandjes, die tusschen de bloedkorallen lipjes schitterden.

„Ik hoor, dat je uitgenoodigd bent om Christmas te vieren bij „Aunt Bes”. Ga je er heen?”

Hij maakte een nonchalante handbeweging. „Christmas op je eentje is niet prettig,” zei hij. „Ik heb de vriendelijke invitatie daarom graag aangenomen.”

„Ik ben ook van de partij. De oudelui blijven liever thuis, dus ga ik alleen in den wagen. Als je misschien lust hebt, met me mee te rijden?”

Ze sloeg de oogen neer, om niet te verraden in welke spanning ze zijn antwoord afwachtte. Hij scheen even na te denken en keek haar van terzij aan. In zijn oogen lag een gloed, dien ze niet opmerkte.

„Wel,” kwam hij voorzichtig, „’t is altijd prettiger dan in die propvolle treinen. Als ’t je dus niet te lastig is....?”

„'t Is een zomerhuisje,” zei ze schamper. „Daar is natuurlijk niemand in.”

De deur was gesloten. Ze liepen om het huisje, nergens was licht te bespeuren. Aan den achterkant stond hij stil.

„We hebben geen keus,” mompelde hij. „Nergens in de buurt zijn hier huizen. 't Is een verlaten weg.” Resoluut stapte hij op de achterdeur toe en sloeg een ruitje in. Hij stak zijn arm door het gat en kon de deur toen openen.

„We moeten hier even schuilen,” zei hij. „Als het noodweer ophoudt, kunnen we verder. Den eigenaar zal ik mijn excuses wel maken, die hij, als ik de situatie vertel, natuurlijk accepteert.”

Ze aarzelde, maar trad toch binnen. Toen ze den regen niet meer voelde, scheen ze op te leven. Om haar mond was zelfs een lachje gekomen, dat hij in de donkere gang natuurlijk niet kon zien.

Robert trad een kamer binnen en knipte het licht op. Ze zetten zich in een paar gemakkelijke stoelen. Het was blijkbaar een knus salonnetje. Vijf minuten zaten ze zwijgend en hij vermeed het, haar aan te zien. Toen hij eindelijk opkeek, merkte hij, hoe ze huiverde. Direct stond hij op.

„Ik zal eens even zien, of er ergens hout is,” zei hij. „We kunnen allicht hier een vuurtje maken. De haard is er voor.”

Hij wachtte haar antwoord niet af, doch verdween. Even later verscheen hij weer, de armen vol hout. Handig legde hij het vuur aan, dat vroolijk opvlamde. Na tien minuten was er een behaaglijke warmte in het vertrek.

„Je schoenen en kousen zijn doorweekt,” merkte hij op. „Trek ze zo lang uit.” Hij schoof een stoel bij den haard. Zonder tegenspreken nam zij er in plaats en ontdeed ze zich van haar schoenen en kousen. Een weldadig gevoel doorstroomde haar, nu ze de warmte aan haar beenen voelde. Hij was intusschen naar de ramen gelopen en keek naar buiten. De storm nam nog in hevigheid toe, regen, vermengd met hagel kletterde tegen de ruiten, en met een norschen trek op het gezicht trad hij in de kamer terug. Zonder iets te zeggen, verdween hij weer, en ze hoorde hem nu in de keuken bezig. Ze hoorde het geluid van pannen, en een kwartier later kwam er een braadlucht in haar neus.

„Ik heb eens rondgeneusd,” zei hij, toen hij met een paar borden, waarop gebakken eieren en ham, terugkeerde, „en ik vond dit. Je zal wel honger hebben, en later vergoed ik het wel aan den eigenaar. Het is force majeure.”

Ze knikte, niet in staat zich tegen zijn wil te verzetten. Bovendien had ze een verschrikkelijken trek en alles rook zoo heerlijk.

„Je kan uitstekend eten klaar maken!” maakte ze een complimentje.

Voor het eerst dien avond zag ze hem lachen. „In de wildernis leer je zooiets wel,” deed hij verlegen. Nooit had ze gedacht, dat hij zou kunnen blozen.

Toen alles op was, bracht hij den boel weer weg. Ondanks de scheeve situatie en ondanks haar wanhoop van het begin van den avond, voelde ze zich nu als een koningin.

Ze zaten weer bij elkaar en rookten een sigaret. Plots sloeg hij zich voor het voorhoofd. „Dat ik daar niet eerder aan dacht,” verweet hij zich. Snel keek hij rond. In den hoek van de kamer stond een telefoon. Hij liep er heen en ze volgde zijn bewegingen in spanning.

Hij nam den hoorn op en luisterde. Na eenige oogenblikken wierp hij het ding moedeloos neer. „Blijkbaar stuk,” zuchtte hij, „ik had willen telefoneeren om hulp. Jammer!”

De wind rukte aan de ramen en het noodweer bleef voortduren. Het

was twaalf uur geworden. Verlegen nam hij haar op.

„We kunnen hier niet weg,” was zijn conclusie. „Het beste lijkt mij, dat jij het je hier op den divan wat makkelijk maakt. Je kan mijn jas over je leggen. Ik heb een paar makkelijke stoelen gezien in een ander vertrek. Daar breng ik den nacht dan wel in door.”

Weer knikte ze, wat kon ze anders doen? „'t Is een prettige Kerstnacht,” zei hij schamper, „en alles door mijn schuld. Ellendig!”

Bij de deur draaide hij zich om. „Goodnight, Lilian!”

„Goodnight, Robert.”

Toen ging de deur dicht, en gaf ze zich over haar haar droomen.

Den volgenden morgen al heel vroeg werd ze wakker. De zon scheen in de kamer, en ze hoorde Robert alweer bezig.

Toen ze ook in de keuken kwam, wenschte hij haar met een tikje humor in zijn stem een „Prettig Kerstfeest”. Doch na het eten verdween die humor.

„Beste kindje,” zei hij, „ik heb je in een uiterst onaangename toestand gebracht. Ik zie maar één middel: we moeten ons verloven, en over een paar dagen trouwen. Je goede naam...”

Ze viel hem in de rede. „Is het alleen om mijn

goeden naam?” vroeg ze, en bevend wachtte ze op zijn antwoord.

Hij kreeg een kleur. „Alleen daarom zou ik met je willen trouwen,” zei hij vast, „maar hier...” Hij wachtte even en keek haar aan. „Ik hou van je,” zei hij eenvoudig, „en misschien wil je het met me probeeren?”

Ze snikte zacht van geluk. Dus toch... Zijn handen beroerden haar lokken. „Kindje!” zei hij, haar kussend.

Maar na het eerste geluk won zijn praktische geest het.

„Ik ga direct naar den wagen kijken,” zei hij, „maar jij je intusschen gereed, Lilly. Tot straks.”

Met een juichend hart maakte ze haar toilet in orde. In-gelukkig keek ze de kamer rond, die haar het geluk had gebracht. Toen viel haar oog op een klein stukje papier, dat in een hoekje van den schoorsteenmantel lag, en dat ze den vorigen avond niet hadden opgemerkt... Het was een briefje. Ze las het, en een vreemde uitdrukking kwam in haar oogen.

Ronkend reed even later de auto voor. „Het viel erg mee. Gisteravond in het donker en bij dat noodweer leek alles erger, dan het was,” riep zijn vroolijke stem. „Kom vlug, baby.”

Ze liep naar buiten, maar stapte niet in. Zwijgend reikte ze hem het briefje.

„Waarde Mr. Robert,

Alles heb ik in orde gebracht, zooals u mij hebt bevolen. Het hout is in de keuken, brood, ham, eieren staan in de kast. De telefoonverbinding is verbroken. Ik hoop, dat u tevreden zult zijn.

Perkins.”

Hij beet zich op de lippen en durfde haar niet aanzien.

„Het was dus een vooraf beraamd plan?” vroeg ze koud.

Hij knikte onbeholpen. Dan stapte ze in.

„Rijd mij naar Aunt Bes,” zei ze koel.

Het scheen, dat hij nog wat zeggen wilde, doch toen hij haar donkere oogen zag, zette hij met een moedeloos gebaar den motor aan. Even zwijgend als den vorigen avond reden zij, en ditmaal was er wanhoop in zijn hart.

En het scheen, dat nog andere dingen van den vorigen avond zich zouden herhalen. Want nu legde zij plotseling haar hand op zijn arm, en verzocht hem stil te houden.

„Wou jij rijden?” zei hij klein-tjes.

„Nee!” ontkende ze. Toen wees ze op een klein landhuisje, vlak bij den weg. „Zie je dat huisje?” vroeg ze.

Verwonderd keek hij haar aan.

„En?” vroegen zijn oogen.

In de hare tintelden lichtjes. „Dat is mijn landhuisje. En daarin zouden we den nacht hebben doorgebracht, als mijn plan gelukt was.”

Een minuut zat hij beduasd. Daarna pas scheen hij te begrijpen.

„Dus jij had hetzelfde plan...?” bracht hij stotterend uit.

„Ja!” lachte ze, „ik dacht, dat je niet van me hield. En ik was razend op jou. En daarom wilde ik jou ook dwingen!”

„Maar waarom was je dan zooeven zoo koud, toen je ontdekte, dat ik met Perkins had afgesproken...”

Ze liet hem niet uitspreken.

„Had je dan niet een klein beetje straf verdiend?” vroeg ze coquet. „Zooewel voor je harteloze houding van de laatste maanden, als voor den streek van gisteravond?”

Toen nam hij haar in zijn armen. En de eerste tien minuten reed de auto niet verder...

„1930.....tot ziens.”

De Bronzenen Man

door E. Everett Green

En ik ga met je mee, Nee, Marcia, je kunt me niet van mijn plan afbrengen. Ik heb genoeg van die voortdurende luxe om me heen. Ik wil weg — ik wil dichter naar 't hart der dingen. Ik wil de passies zien woeden onder de oppervlakte. Weet je wat ik bedoel? Als er te helpen valt, laat mij dan meedoen. Als er vlak bij ons een catastrofe heeft plaats gehad, laat ik dan ook mogen helpen. Als er huilende vrouwen te troosten zijn, verschrikte kinderen te kalmeeren, laat ik dan probeeren te doen, wat ik kan. Als lagere passies de mannen beheerschen, laat mij er dan bij zijn om hen mee tot kalmte te brengen. Laat mij eens de harde werkelijkheid meemaken."

Nu redeneerde Marcia niet meer. Ze was blij met het gezelschap van Leslie, want ze wist niet, wat haar te wachten stond. Tweemaal had ze het mijn-dorp bezocht en telkens was ze met angst in 't hart teruggekeerd — angst niet voor zichzelf, maar voor haar man.

Terwijl de auto zooveel mogelijk haast maakte, zat Marcia met in elkaar geklemde handen en oogen, die niets zagen. Haar gedachten concentreerden zich op een punt. Wat was er gebeurd? En waar was Marcus, toen 't gebeurde? Bij het telegraafkantoor liet ze stilhouden om te vragen, of er soms een telegram voor haar gekomen was. 't Antwoord klonk ontkennend. Wel wist men, dat er in de mijn een ontploffing had plaats gehad, maar nadere bijzonderheden ontbraken.

"Misschien heeft 't niets te beteekenen, Marcia," poogde Leslie te kalmeeren, "kijk toch niet zoo vreeselijk angstig."

Maar elk oogenblik werd de angst in Marcia heviger. Ze wong wanhopend de handen, terwijl ze uitriep:

"Ik weet, dat Marcus 't slachtoffer is — ik voel 't! Ik zal hem verliezen — en hij zal nooit weten —"

Ze zweeg en Leslie was te verstandig om vragen te stellen, maar in haar hart wist ze, wat haar vriendin had willen zeggen. De vrouw had in de afge-loopen maanden geleerd om van haar man te gaan houden. Maar zou ze nog ooit de gelegenheid krijgen om hem dat te zeggen?

Die twijfel stemde ook Leslie verdrietig, maar haar optimistische natuur wilde nog niet aan een ramp gelooven. Ze legde haar hand op den arm van Marcia en zei:

"'t Komt allemaal nog goed, Marcia — heusch, je zult 't zien. Je hebt hem vertrouwd, toen alle schijn tegen hem was. Je bent hem ten volle waard, en hij is 't jou — 't komt allemaal goed. Je gaat naar hem toe — in het uur van gevaar. Je zult zien, dat 't nu allemaal goed komt."

De storm van den vorigen nacht had den weg bij het mijn-dorp haast onbegaanbaar gemaakt. Toen ze de eerste huizen passeerden, merkten ze geen teken van leven. Alleen een paar meisjes, die met de zorg over de allerjongsten belast waren, zaten bij elkaar. Verder ontdekte men geen spoor van vrouwen of jongens.

"Ze zijn allemaal naar de mijnen — om nieuws!" zei Marcia in zichzelf. Haar lippen waren te droog om hardop te kunnen spreken. Spoedig waren ze 't dorp door. Plotseling werd de stilte verbroken door een regelmatig, bonzend geluid en een gejuich, dat nog slechts gesmoord klonk en afgebroken scheen door snikken, steeg op.

"De machines werken weer — de machines werken weer — Goddank!"

De chauffeur deed den auto stilhouden en Block kwam aan 't poort.

"De auto kan niet door de menschenmenigte heen."

"We zullen uitstappen," antwoordde Marcia rustig. "Laat de auto hier wachten, Block, ga jij met ons mee."

Leslie volgde Marcia op den voet. 't Was een vreemd tooneel, dat ze voor zich zagen. Overal om hen heen lag rommel uit de mijnen. De lucht scheen

te trillen van opwinding, machtig kwam 't regelmatige stooten van de geweldige turbines. 't Was geen wonder, dat 't opnieuw in werking treden van de machines, die twee uur lang elken dienst geweigerd hadden, een gejuich had doen ontstaan en de tranen en snikken der vrouwen had opgewekt. De verschrikte, stoffige menigte bij de groote schacht gaf volop lucht aan haar angst. Zelfs de komst van Marcia wekte niet de minste belangstelling. Toen ze een troepje vrouwen, die een paar angstige kinderen aan hun schorten hadden hangen, bereikte, moest ze haar vraag twee maal herhalen voor ze antwoord kreeg.

Toen wendden verwilderde, wanhopige gezichten zich tot haar, en Marcia, die niemand kende, merkte dat 't volk toch wist, wie ze was.

"O, mylady, we weten nog niets! Tweehonderd mannen waren beneden op 't oogenblik van de ontploffing. Men zegt, dat de meesten veilig boven zijn gekomen; maar ze zijn er niet allemaal. Niemand weet, of ze nog leven. Misschien zijn ze levend begraven, misschien hebben ze zich in een gang in veiligheid kunnen brengen, als tenminste de rook hen niet verstikt heeft. Men kon niet naar beneden, voor de machines weer werkten, sommigen zeiden, dat die onherstelbaar vernield waren. Maar de baas is twee uur met den stoker bezig geweest, en als iemand de machine kan maken, dan is 't meneer Drummond. Goddank, nou werkt ie weer."

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE

Marcus Drummond, de zoon van den rijk geworden mijnbezitter Robert Drummond reed als zestien-jarige jongen op een bergtocht in Zwitserland het dochttertje van Lord St. Barbe, Marcia Defresne. Bij die gelegenheid voorspelde de jongen, dat zij eens samen zullen trouwen. Na tien jaren is de adellijke familie St. Barbe totaal verarmd. Om haar familie te redden, vooral ook om haar broer Viscount Ennisvale te kunnen laten studeren, stemt Marcia toe in een huwelijk met Marcus Drummond. Hij verklaart haar, dat hij haar redder van tien jaar geleden is. Desondanks kan Marcia geen liefde voor hem gevoelen en beschouwt zij hun huwelijk, dat kort daarop wordt voltrokken als een "verstandshuwelijk". Zij nemen hun intrek op Falconer's Hall, een landgoed in de buurt van de mijnen, waarvan Marcus eigenaar is. Op een van haar ritten in den omtrek ontmoet Marcia een knaap, Mark Raleigh, die haar vertelt, dat Marcus Drummond zijn vader heeft vermoord. Marcia tracht aan de misdaad van haar man niet te gelooven, doch zij slaagt hierin slechts ten deele, vooral als Marcus haar verbiedt om alleen een bezoek te brengen in de streek, waar de oude boer Ebenezer Raleigh (vader van den vermoorde) woont. Na deze ontmoeting komt Marcia terecht in een verlaten woning in den omtrek, waar Percival Eastlake, vriend van Marcus, en een hartkwaallijder, met een klein meisje een kluisenaarsleven leidt. Marcia verzorgt den patient en naar huis teruggaande, bemerkt zij Marcus te paard, met voor zich den kleinen Mark Raleigh. Thuisgekomen vertelt Marcus zijn vrouw de geschiedenis van zijn vriend Eastlake. Het kleine meisje is Percival's nichtje, dat hij, op verzoek van haar moeder, Estelle Enderby, die met zijn broer Roland was getrouwd, tot zich heeft genomen. Het kind is wees. Percival voelt zich echter onteerd, omdat zijn komst in Afrika, waarheen zijn broer getrokken was, diens jalouzie heeft wakker geroepen. Hierdoor geraakte Roland nog meer aan den drank, dan reeds het geval was en hij stierf tengevolge van een aanval van delirium. De kleine Marcus Raleigh is een speelmakeraadje van "Schatje," gelijk Percival Eastlake zijn nichtje noemt. Tot haar teleurstelling spreekt Marcus Marcia niet over zijn verhouding tot Raleigh. Tijdens de visite's, welke Marcia ontvangt, zinspelen de gasten steeds op een geheim van Wold Hall, het huis, dat Marcus nabij zijn mijnen bezit, dat hij steeds bewoonde vóór zijn huwelijk en ook nu nog gebruikt als hij langeren tijd van huis moet. Marcia bezoekt met haar man de mijnen en bemerkt, dat er moeilijkheden zijn met de arbeiders. Zij gaan samen naar Wold Hall, waar Eastlake en zijn nichtje hen reeds wachten. Thuisgekomen van Wold Hall, dat haar een huis met een geheimzinnige historie schijnt, vindt Marcia een telegram van haar beste vriendin Leslie Moncrieff, die komt logeeren. Een der volgende dagen vertelt Marcia haar, dat Marcus beschuldigd wordt zijn besten vriend te hebben vermoord. Leslie ontmoet op een rit Ebenezer Raleigh, die de beschuldiging volhoudt, dat Marcus zijn zoon heeft vermoord. Later treft zij Ruth Raleigh, de vrouw van den vermoorde, die zegt niet te gelooven in Marcus' schuld. Op den terugweg verdwaalt Leslie en komt terecht op "Dale Farm," waar Rebecca Dugdale, de nicht van de vrouw van Roland Eastlake, woont. Deze beschuldigt Marcus zijdelings van den moord. Op een tuifeesst hoort Leslie echter wantrouwen uiten tegen Percival Eastlake. Zij vraagt hem of Marcus de schuldige is, waarop hij ontkennend antwoordt. Ennisvale St. Barbe komt op bezoek. Hij maakt Leslie het hof, die echter in haar hart van Percival houdt. Het komt tusschen Leslie en Percival en tusschen Ennisvale en Marcus tot stormachtige scènes, die echter geen opheldering brengen over de vraag of Marcia's man schuldig is aan moord of niet. Plotseling heeft er een ontploffing in de mijnen van Marcus plaats.

En de reddingsbrigade kan nu gauw naar beneden." **No. 16**

De vrouw sprak in 't dialect der streek, dat Marcia langzaam leerde verstaan; maar nu scherpte de angst haar bevattingvermogen en ze verstond elk woord.

"Bestaat er gevaar voor de mannen, die naar beneden gaan?" vroeg ze.

"Gevaar! 't Is 't gevaarlijkste werk, dat er bestaat. Je weet nooit, wat je beneden vinden zult — water of verstikkenden rook. Er kan ook een tweede ontploffing volgen. Als er eenmaal iets gebeurd is, weet je nooit, wat 't einde is. God sta de mannen bij, die met den baas afdalen!"

Plotseling hield Marcia den adem in.

"Met den baas?" herhaalde ze.

Nieuwsgierig keek de vrouw haar aan. Blijkbaar wist ze eerst geen antwoord te geven; maar Marcia's dwingende blik scheen de woorden uit haar mond te halen, of ze wilde of niet.

"Ja, mylady," zei ze langzaam. "Er is nog nooit een reddingsbrigade naar beneden gegaan sinds de baas een opkomende jongen was, of hij ging vooraan. Ze mogen op hem schelden, zooveel ze willen, maar van den oudste tot den jongste weten ze allemaal, dat in tijden van gevaar hijschouder aan schouder mee vecht. Meer nog — hij vuurt hen allemaal aan, de gevaarlijkste taak is voor hem, zooals u zien zult, als u nog even wacht."

Op datzelfde moment klonk een heldere, krachtige stem uit de menigte op en overstemde 't gemurmur der menschenstemmen, zelfs 't gestamp van de machine.

"Wie gaat er mee?" riep Marcus. "Negen met mij in de eene kooi, tien in de andere. Als 't noodig is, zullen we om nog meer hulp vragen. Dertig mannen zijn nog beneden. Welke vrijwilligers melden zich aan?"

De menigte golfde nog steeds aan. Leslie bleef vlak naast Marcia, ze voelde zich als in een droom, even gingen de menschen uiteen, maar als bij stomme afspraak sloten ze zich weer en de beide dames bevonden zich midden in de menigte.

Een oogenblik later verdeelden de menschen zich weer. Marcia stond op een open plek. Ze zag ruwe, zwarte mannen met lantaarns en houweelen, die elkaar iets toeriepen en afscheid namen. In 't midden van die open plek was de groote schacht en vlak daarnaast stond de hooge imposante figuur, die 't zelfs nog won van al deze robuste menschen uit 't Noorden. Een zwakke rook steeg uit de schacht omhoog en een jonge man snoof die op en probeerde op te maken wat de oorzaak van dien rook was.

Op dat moment keken man en vrouw elkaar aan en met 'n onverstaanbaren uitroep kwam Marcus naar voren.

"Marcia — jij hier?"

"Ik hoorde de ontploffing. Ik dacht, dat er hulp noodig kon zijn. Ik heb verbandmiddelen meegebracht. Zal ik ze hier laten of meenemen naar Wold Hall?"

Zijn gezicht, dat zwart zag van rook en stof helderde heelemaal op. Hij keek naar zijn vuile handen, die hij even naar haar had uitgestrekt, maar hij liet ze langs zijn zijden vallen.

"Ik kan je geen hand geven. Ik ben in de machiniekamer geweest. Maar ik dank je voor je komst. Net iets voor jou. De baas van 't werkvolk zal graag, wat je meegebracht hebt, in ontvangst nemen. 't Kan noodig zijn. We weten nog wel niet, wat we zullen vinden, maar —"

"Marcus, stuur dien man naar beneden; waarom zou jij gaan?"

Zachtjes antwoordde hij:

"Omdat ze zonder mij niet willen. Je kunt me niet van mijn plicht afhouden, Marcia. De mannen beneden hooren bij ons. Als onze hulp niet gauw komt, moeten ze sterven. Als we hen kunnen bereiken, hebben ze misschien nog een kans. 't Is mijn plicht om een onderzoek in te stellen. Ik zeg het nog eens, zonder mij gaat niemand!"

„Is er dan gevaar?”

„Ja”, antwoordde hij rustig, „’t is gevaarlijk. Maar ’t is een gevaar, dat ik al herhaalde malen onder oogen gezien heb — en we zullen de noodige voorzorgen nemen. Ik dank je nogmaals voor je komst, Marcia. Maar ga nu naar huis. Je krijgt gauw bericht —”

„Ik blijf op Wold Hall,” zei Marcia en haar stem klonk even onwrikbaar als die van Marcus. „als jouw plaats hier is, Marcus,” en ze wees langs de schacht naar beneden — „dan is de mijne in jouw huis, zoo dicht mogelijk bij jou. Kom naar me terug zoo gauw je kunt. Zorg voor jezelf — is ’t niet voor jou, dan terwille van mij.”

Nog eens verhelderden zijn trekken. Hij strekte de handen uit en ze ontmoetten die van haar in een greep als nog nooit tevoren. Leslie was overtuigd, dat als er niet zooveel menschen om heen gestaan hadden, ze elkaar een kus gegeven zouden hebben.

„Zorg voor haar, Leslie,” verzocht Marcus en zijn stem beefde van ontroering; toen sprong hij in de kooi en een machtig gejuich steeg op.

Met de oogen vol tranen keerde Marcia zich om en liet zich door Leslie wegvoeren; met eerbied deed de menigte een paar stappen terug. Toen ze den auto naderden, zagen ze niet het verwilderd gezicht met een paar vurige woeste oogen van achter een hoop steenen naar hen kijken en ze hoorden niet den duivelschen lach van den krankzinnigen boer, toen hij mompelde:

„De eerste ontploffing is geweest, de tweede volgt. Mijn wraak zal den boosdoener treffen en geen hulp zal baten.”

HOOFDSTUK XXIII

VERKEERD BEOORDEELD

Marcia, ben je daar?”

„Oh, Ennisvale, wat ben ik blij, dat je er bent! Heb je ’t gehoord? Ben je gekomen om te helpen?”

Op hetzelfde moment bevond Leslie zich tegenover Percival en hun handen omvatten elkaar met een vasten greep. Op Wold Hall had deze onverwachte ontmoeting plaats.

Percival vertelde.

„Ennisvale heeft van nacht bij me gelogeerd. We hoorden een gerucht, dat ons bang maakte. Een uurtje geleden gingen we naar Hill Top Farm. Maar wat we daar hoorden, verontrustte ons nog meer —”

„Wat dan?”

„In twee dagen is Ebenezer Raleigh niet thuisgeweest. Ruth maakt zich erg ongerust. Mark vertelde, dat hij den ouden man met een paar ontevreden aanvoerders heeft hooren praten over ’t verwoesten van de mijn. We waren bang, dat ’t nog verdere gevolgen zou hebben. We dachten, dat ’t een wraakneming op Marcus betrof!”

„Een wraakneming?” herhaalde Leslie. „Oh!” Hij zag den angst in haar oogen; zelf kreeg hij een gevoel of hij stikte, maar toch begreep hij ’t nog niet.

„Toen hoorden we de ontploffing. We wisten, dat we te laat kwamen om ’t gevaar af te wenden; maar misschien is er nog iets voor ons te doen. Ik kan niet vlug vooruit, anders waren we hier al eerder geweest. Komen jullie van de mijnen? Weten jullie, wat er daar gebeurd is?”

„Een ontploffing van de een of andere soort. Er zijn nog dertig man

beneden. Marcus is al aan ’t hoofd van een reddingsbrigade in de schacht afgedaald. Daar waren we bij.”

„Hij is dus niet gewond?”

„Tot dusverre nog niet. Was je daar dan bang voor?”

„Ja, want ik dacht, als ’t misdadig opzet was, dat men ’t dan niet alleen op zijn bezittingen zou gemunt hebben, maar op zijn leven. Marcus is dikwijls beneden, vooral als er iets niet in orde is. Iedereen weet dat. Ik was bang, dat men de ontploffing zou laten plaats vinden, wanneer hij beneden was, alleen misschien. Ik hoop, dat de ontploffing alleen een ongeluk is. Dat is natuurlijk erg genoeg, maar boos opzet is honderdmaal erger.”

Marcia liep met haar broer voor ’t sombere grijs steenen huis heen en weer. Leslie en Percival waren dus samen alleen en in de opwindung, waarin ze verkeerde, gaf ze in heftige woorden aan haar gevoelens lucht.

„Je wist, dat Marcus in gevaar verkeerde, in doodsgevaar misschien en nog sprak je niet!”

Hij keek verwonderd in haar booze oogen.

„’t Is heel moeilijk om invloed op Marcus uit te oefenen. Hij is een man met een ijzeren wil; angst kent hij absoluut niet.”

„Ik heb ’t niet over hem — ik heb ’t over jou!” snauwde Leslie.

„Over — mij?” Hij sprak deze twee woorden heel langzaam met een pauze er tusschen in.

Haar geduld was op. Ze sprak nu zonder omwegen.

„Ja, want jij — jij, die een ander zijn leven in gevaar laat brengen, omdat die jou beveiligt voor de gevolgen van een misdaad, op een oogenblik van krankzinnigheid bedreven!”

Nog keek hij haar recht in de oogen en ’t leek, alsof hij nu eindelijk haar bedoeling begreep. Maar ze ging verder, terwijl haar opwindung steeds grooter werd.

„Marcus Drummond beschermt een ander voor de gevolgen van een daad, welke dien ander in de gevangenis kan brengen. Zoolang hij dit veilig doen kon, zoolang was jij misschien gerechtvaardigd

om de zaken op deze manier te laten voortgaan. Maar nu — nu ’t een kwestie is van zijn veiligheid of van de jouwe — hoe kun je — oh, hoe kun je blijven zwijgen?”

Ze hield van opwindung. Ze begreep, dat ’t nu misschien al te laat was om Marcus te redden. Ze gunde zich niet den tijd om zich af te vragen welke gevolgen ’t bekennen van de misdaad voor Percival zouden hebben. Niets scheen er nu op aan te komen dan ’t afwenden van ’t vreeselijke, dat Marcia boven ’t hoofd hing. Hoe kon ze iets anders voelen voor den man tegenover haar dan verontwaardiging en verachting, zoolang hij de schande van zijn daad op een ander liet rusten, „Ik zou je graag willen begrijpen, Leslie. Je bent dus tot de conclusie gekomen, dat Marcus den dader van den moord twee en een half jaar geleden met zijn eigen persoon beschermt?”

„Ik dacht, dat je dat in ons laatste gesprek zelf te kennen hadt gegeven.”

„Misschien deed ik dat — door ’t niet tegen te spreken. Maar ik vermoedde toen niet, dat je me de eer aandeedt mij van die misdaad te verdenken.”

Ernstig, wantrouwend haast, keek ze hem aan.

„Heb je ’t dan niet gedaan?”

„Mag ik je vragen welke reden je hebt voor die veronderstelling?”

Leslie begon na te denken. Had ze werkelijk te vlug haar conclusies getrokken? Maar een ander had haar die veronderstelling in ’t hoofd gebracht, die redenen genoeg had om die bewering te staven; de vriendschap tusschen de beide mannen; ’t feit, dat ze elkaar geregeld ontmoetten; ’t kunnen berijden door Percival van ’t vurige zwarte paard — ’t paard dat een groote rol speelde in de verhalen van ’t bijgeloovige volk, dat met angst en beven ’t wilde leven op Wold Hall had gadeslagen. Maar tegenover den onderzoekenden blik van Percival raakte ze toch aan ’t twifelen. Haar eigen woorden klonken haar zwak in de ooren, toen ze antwoordde:

„Je bent zijn beste vriend — en je weet er alles van.”

(Wordt voortgezet)

Bij den zandlooper.

VROUWENLEVEN

Blouse van goud-lamé, glanzend boven een zwarten rok en onder zwarten met bont gegarneerden mantel. Mantelcostuum met de moderne bontgarneering, welke sterk herinnert aan een mode van vroegere generaties.

Nieuwe Bontgarneeringen. - Plissé's.

De Parijsche kleermakers gebruiken voor hun nieuwe modellen veel bont en wel niet alleen voor de garneering van mantels, maar ook voor avondjaponnen. Madame Champcommunal, bijvoorbeeld, ontwierp toiletten van zwaar satijn, prinsesmodel met wijd uitvallenden rok met bontrand; en eenzelfde bontrand om de half lange mouwen.

Dan zijn er korte bontmantels, zoowel voor avonddracht als voor sport. Voor den dag werden veulen, gazelle, seal, astrakan en persianer verwerkt, voor 's avonds liefst hermelijn. Dat hermelijn wordt vaak wit gelaten, doch soms ook geverfd in prachtig fluweelig zwart.

Van dit hermelijn heeft Patou 'n nieuw model voor manteltjes ontworpen, een tusschending tusschen 'n korte cape, 'n boléro en 'n manteltje. Het zijn kleine schoudercapes met 'n aanzetsel daaronder dat om de taille sluit en van voren met 'n strik van bont schijnt te zijn gesloten. De garneering van zoo'n manteltje, dat in de taille eenigszins overbloest, bestaat uit de manier waarop de smalle hermelijnvelletjes aan elkaar gezet zijn.

Ook hoeden, toques en baretten van bont worden dezen winter veel gedragen en dan zijn daar de bijpassende bonten taschjes, de bontgarneeringen van handschoenen, terwijl ook de bonten mof weer in de gratie tracht te komen.

In ons eigen land worden verschillende fraaie bontsoorten voortgebracht. We hebben niet alleen onze fokkerijen van zilvervossen, maar ook van skunks en waschberen. Het grootste kwantum aan bont wordt echter geleverd door het doodgewone konijn, waarvan de huid bruin geverfd wordt voor „biberette” en zwart voor nagmaakt sealskin enzovoort.

Bij de garneering van japonnen spelen tegenwoordig de plissé's een groote rol. Ze zijn er in allerlei soort, zooals men weet, en ze vormen een alleraardigste versiering, vooral voor jongedames en kinderjurken. We zien

Toile van groen crêpe satin met geplooiden rok en nauwsluitend heupstuk. Aardige halsgarneering van wit crêpe satin

niet alleen eenvoudig geplisseerde rokjes — ook jabots, kraagjes en manchetten worden geplisseerd, smalle geplisseerde strookjes worden op rok en taille als garneering aangebracht, terwijl geplisseerde rokken met gladde banen worden afgewisseld. — Ook smalle opnaaisels vormen een aardige garneering, welke bij de nieuwe modellen vaak wordt toegepast.

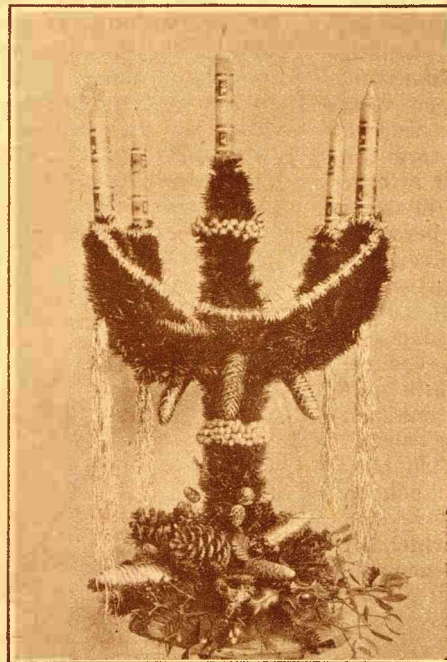
De japon van onze afbeelding, door Lucien Lelong ontworpen in groen crêpe satin heeft een grof geplooiden rok, onder het nauwsluitende heupstuk, dat op ongemeene wijze verbonden is met de eenigszins overbloesende taille. Wit crêpe satin diende voor de aardige halsgarneering.

Onze eerste afbeelding vertoont een half lange blouse van goud-glanzende lamé onder een langen mantel met bontgarneering. De blouse is van voren, in de taille, met fijne opnaaisels ingenomen. Een gebouillonnerde rand — van schuin geknpte en aan weerszijden ingerimpelde stof — maakt de blouse van onderen af.

Het toilet daarnaast demonstreert een nieuwe bontgarneering voor mantels, welke, met het bijpassende mofje, sterk herinnert aan een mode van vroegere generaties. PAULA DEROSE.

KERSTVERSIERINGEN

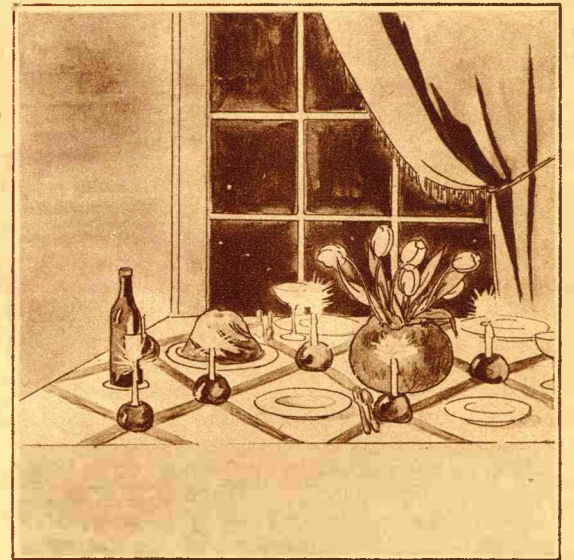
Wij allen houden ervan, door de een of andere versiering, de gezelligheid in huis gedurende de kerstdagen te verhoogen, al bestaat die versiering dan misschien ook maar uit eenige takken hulst hier en daar. Die takken hulst met hun helroode bessen, op den schoorsteen, op 'n hoek van de piano, met 'n rooden strik bevestigd aan het uitsteeksel van 'n kast, onder aan den spiegel of bij 'n lamp, ze weten al dadelijk iets te geven van de intimiteit van het Kerstfeest, dat met zijn gezellige vreugde de donkere winterdagen moet verlichten.

Een kandelaar ter opluistering van de kersttafel, die men zelf kan maken van hout, om hem dan te omgeven met dennegroen en met vergulde of verzilverde denne-appels, eikels en engelenhaar te versieren.

In Duitschland en ook in Engeland maakt men kerstkransen van dennegroen, die boven de deuren worden gehangen. Zulke kransen zijn gemakkelijk te maken. Om 'n hoepel van stevig ijzerdraad wordt eerst groen papier gewonden en daarop worden dennetakjes en ook wel twijgjes van hulst of ander groen zoodanig vast gebonden, dat ze het geheel bedekken. Zoo'n krans kan dan nog aardig versierd worden met vergulde en verzilverde dennenappels en eikels, of met 'n enkel toefje van rood crêpe papier hier en daar.

Natuurlijk versieren we ook onze kersttafel, te eerder, omdat we met zoo weinig moeite al 'n aardig effect kunnen

bereiken. We hoeven alleen maar wat glimmende roode appels uit te hollen en daar 'n kaarsje in te steken, om met wat hulst of dennetakken op tafel al 'n aardig effect te verkrijgen.

Ook halve cocosdoppen, met rood crêpe papier omgeven en beplant met roode of witte tulpjes doen het alleraardigst op 'n helderwit tafellaken.

En wat zoudt ge zeggen van de volgende versiering: rood bloemenpapier wordt in mooi gelijke reepen geknipt en kruiswys over het tafellaken gelegd, zoodat er groote ruiten gevormd worden. Op iedere kruising wordt een klein glimmend rood appeltje neergezet met 'n brandend wit kaarsje erin. De papieren reepen moeten zóo gearrangeerd worden, dat er in de vierkanten plaats is voor de verschillende schalen, welke op de tafel moeten worden neergezet.

Ik verzeker u, dat zoo'n tafel, wanneer al de kaarsjes branden, een buitengewoon aardig effect maakt, vooral als de kamer overigens vrijwel donker gehouden wordt.

Het is nu eenmaal 'n jarenlange gewoonte om bij kerstversieringen de roode kleur overheerschend te maken. We kunnen echter ook best eens met

die gewoonte breken en, bijvoorbeeld, enkel groen met wit nemen — dennegroen met witte tulpjes en kerstrozen. Dan nemen we voor onze bloemen enkel zilveren of kristallen vaasjes en als we halve cocosdoppen gebruiken om er 'n kerstroos in te planten of witte tulpen, dan omkleeden we die met stanniol of zilverpapier.

We kunnen voor onze kersttafel ook feestelijke kandelaars maken in den geest van de hierbij afgebeelde. Voor zulk een kandelaar is een houten onderstel nodig, dat iedere knutselaar gemakkelijk in elkaar zal kunnen zetten. Ook met twee armen maakt zulk een kandelaar al 'n heel aardig effect. Dan is het gehele bovenstuk uit één plankje hout te zagen, dat op een stevig rond voetstukje wordt bevestigd. Zoo'n houten kandelaar wordt dan met goud- of zilverbrons overstreken en daarna worden de dennetakjes, welke het geheel moeten bedekken, er met 'n groen koordje of 'n reep groen bloemenpapier op vast gebonden.

De versiering van vergulde en verzilverde dennenappels en eikels en van glinsterend engelenhaar en dergelijke kan eenieder er, naar eigen smaak en vaardigheid, op aanbrengen.

Voor kaarsenhouders wordt op iederen arm van den kandelaar een spijker ingeslagen.

THÉRÈSE.

Beoefenaars der wintersport te Andermatt.

WINTERSPORT

De kans op een witte Kerstmis is op het moment dat we dit stukje schrijven niet bijzonder groot. Grauwe luchten leveren reeds vanaf den midzomer ontelbare liters water, doch met sneeuw en vorst heeft het kwakkelwintertje ons slecht bedeed.

Het blijve verre van ons om hier den roem van de sneeuw te verkondigen. Wanneer het in onze steden een half uur sneeuwt, hebben we minstens drie dagen natte voeten en van het veel bezongen donzen kleed zien we weinig anders dan een vetbruine substantie van veel modder en weinig sneeuw.

De eerste sneeuwvlokken doen hier dan ook meestal niet aan wintersche geneugten denken. Zij jagen eer bakker en melkboer den schrik op 't lijf, terwijl slechts in enkele deelen van ons land de jeugd er naar waarde van geniet met de bobslee. In Bloemendaal, rond Nijmegen en in Zuid Limburg wordt de bobslee-sport, zij 't dan ook op bescheiden wijze, vrij druk beoefend.

De wintersport bij uitnemendheid is echter het ski-loopen. Hiervoor is ons land ten eenenmale niet geschikt. Het terrein is vooreerst niet genoeg

geaccidenteerd, doch bovendien komt het sporadisch voor dat er hier voor het beoefenen van dezen tak van sport sneeuw genoeg valt.

Zoo oogenschoonlijk lijkt een deel van Zuid Limburg, de omgeving rond Valkenburg, er wel geschikt voor, doch zij, die weten onder

Blik op den Wildhorn, vlak bij Adelboden. De skiërs genieten eenige oogenblikken rust.

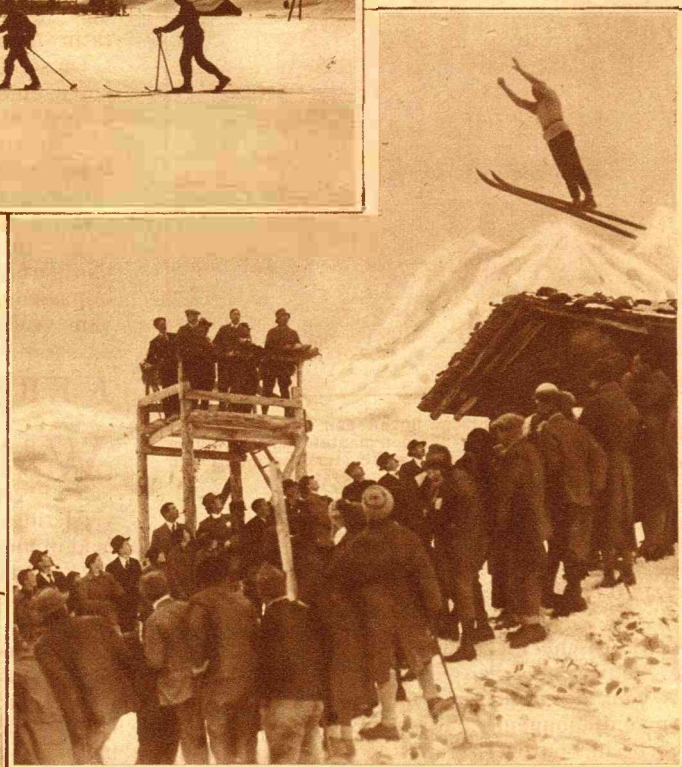
Op weg naar de ski-les.

welke omstandigheden men in Zwitserland en Zuid Duitschland het ski-loopen kan beoefenen, zullen ons wel willen toegeven dat ook het Limburgsche heuvelland nooit een ideaal oord voor den ski-looper kan zijn.

Zoo is dus de sport die in Zwitserland, Duitschland en het Noordelijke deel van Scandinavië veel drukker wordt beoefend dan het schaatsenrijden, hier vrijwel onbekend.

Het schijnt echter dat onze landgenooten, die in de gelegenheid zijn

een deel van 't seizoen in Beieren of Zwitserland door te brengen, de emoties van 't ski-loopen niet ongestraft ondergaan. Zoo willen wij met de bewering dat het ski-en hier zoo goed als onbekend is dan ook niet zeggen, dat men in ons land geen beoefenaars van deze sport vindt. Integendeel. Er zijn tegenwoordig Hollandse clubs, die in den winter naar het land der bergen trekken. Zelfs kan men hier „droge

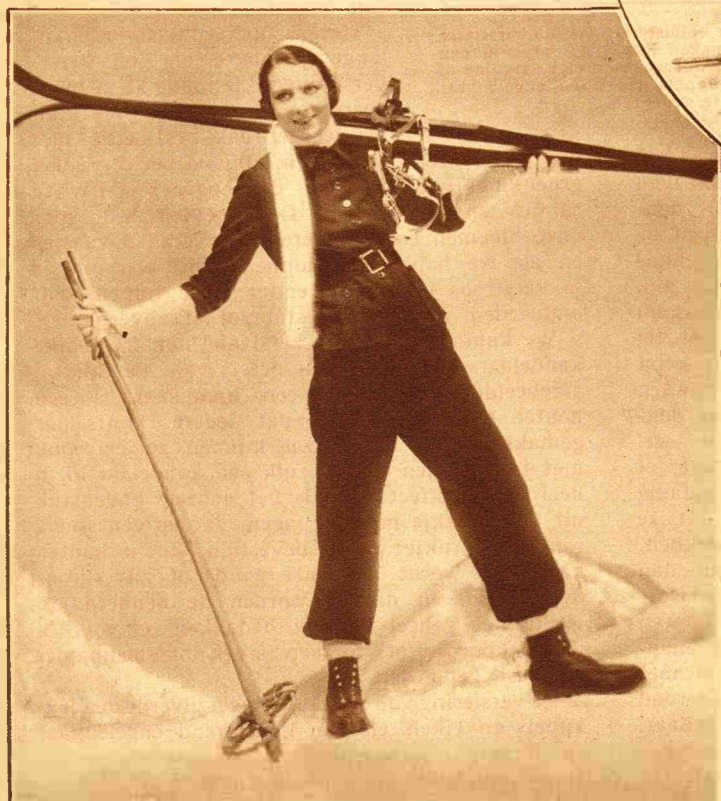
De skilooper verheft zich in de lucht.

ski-les" krijgen en het is ons bekend dat de studeerende gemeenschap van de Amsterdamse academie voor lichamelijke opvoeding op zeer voordelige voorwaarden in de gelegenheid wordt gesteld, rond de Kerstvacantie eenige weken buitenslands te vertoeven om zich geheel aan de schoone ski-sport te kunnen wijden.

De foto's op deze pagina mogen u een beeld verstrekken van hetgeen er in de ski-wereld al zoo te koop is. Onze lezers zullen hierbij echter ontwaren dat ski-en in Holland wel tot de vrome wenschen

zal blijven behooren. Wij zullen er op deze plaats dan ook geen propaanda voor maken. Van onze landgenooten is het alleen de beter gesitueerde soort, die zich het genoegen van den skilooop kan verschaffen. De meesten onzer, waaronder ook schrijver dezes, moeten het tijdens de Kerstdagen maar met deze plaatjes doen, die intusschen zeker de moeite waard zijn om met aandacht te worden bekeken. Het ski-loopen, doch vooral het springen, vereischt een zeer groote behendigheid. Toch is men reeds binnen enkele dagen zoo ver, dat men zich vrij behoorlijk kan voortbewegen. Wij willen echter geen illusies wekken. Het is lang niet onmogelijk dat een ondernemend zakenman het ski-vraagstuk voor den Hollander nog eens weet op te lossen. Men staat immers tegenwoordig nergens meer voor.

Skilooop in optima forma zal echter slechts mogelijk blijven in streken, die er door de natuur voor zijn aangewezen. Helaas ressorteert ons land niet onder die gelukkige gewesten, en moeten wij ons dus maar troosten met hetgeen foto- en diepdrucktechniek ons van het aardsche winterparadijs vermogen voor te zetten.

UIT AMSTERDAM

Het „Budapester Trio", bestaande uit de heeren Nicolaas Roth (viool), George Roth (cello) en Endre Petri (piano), zal op 25 December onder auspiciën van het concert-bureau Krauss een Kerstmatinee geven in 't Concertgebouw

De Kon.Holl.Lloyd gaf een geslaagden feest- en propaganda-avond in het Sportfondsenbad.

De Fransche zangeres Joette Guilbert zal op uitnoodiging van het Concert-bureau de Koos Maandag 29 December in het Muzieklyceum optreden.

Een aardige scène uit „Geld speelt geen rol", dat met veel succes door 't „Centraal Tooneel" in de Amstelstraat wordt opgevoerd. Van links naar rechts Theo Fraenkel, Louis de Bree en Lilly Fraenkel-Bouwmeester.

HET BUITENLAND

Een instituut ter opleiding van dansmeisjes in Los Angeles heeft, als reclame, dezen reusachtigen vleugel naast de directeurs woning staan.

Ieder jaar wordt in Zweden het Luciafeest gevierd, waarop de weerkeer van het zonnelicht wordt herdacht. Bij die gelegenheid wordt ook een jongmeisje gekozen om gekroond te worden met de Lucia-kroon. In Stockholm werd dit jaar de 19-jarige Nancy Peterson daartoe uitverkoren.

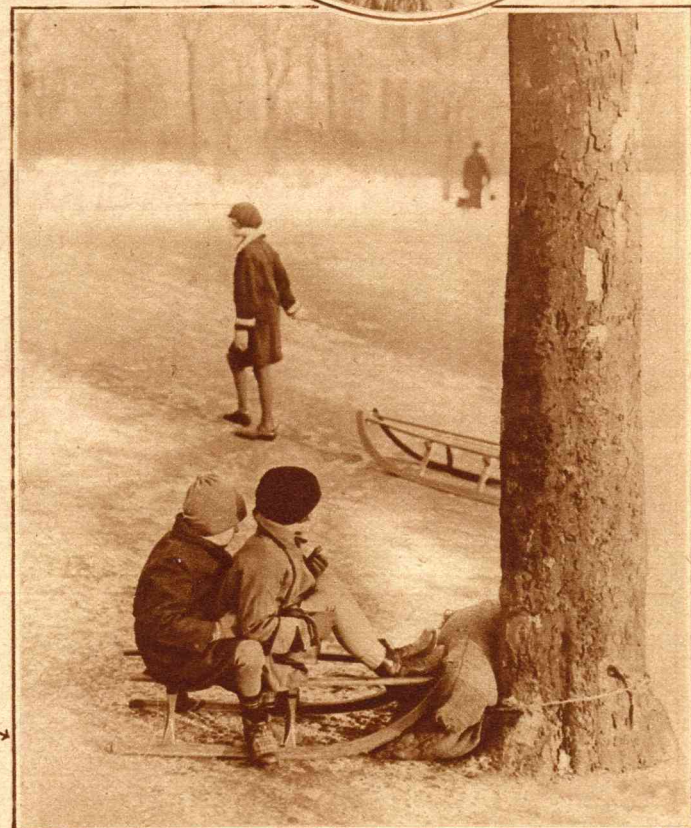

„Doodenrit” met Kerstmis op het Engelsche platteland.

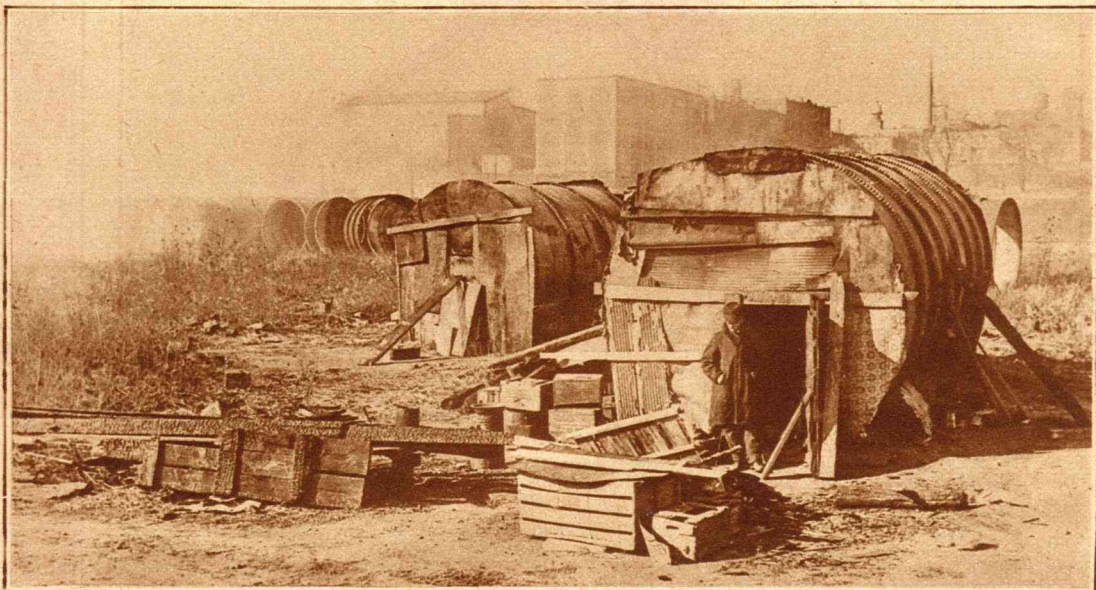

De eenige dochter van rijlen den Duitschen millionair-industrieel Hugo Stinnes is te Londen in 't huwelijk getreden met den Zweedschen filmsfabrikant Carl Soderstrom.

Landloopers in den staat Missouri huizen veelal in de groote biertanks, die eens aan de brouwerijen toebehoorden en sinds de drooglegging geen dienst meer doen. De groote vaten vormen samen een „dorp”, dat een eigen burgemeester heeft.

Ter voorkoming van ongelukken bij het sleeje rijden zijn in de Berlijnsche parken kleine „stootblokken” aan de boomen aangebracht.

BERKEN IN HET VONDELPARK

DE STAD AMSTERDAM
GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

Red. en Adm.: N.Z. Voorburgwal 262. Tel. 33170. Postrekening 97946. Abonnementsprijs: p. week 12½ cent; per kwartaal BIJ VOORUITBETALING f1.62⁵; per post ook voor Ned.-Indië f1.75; Voor het overige buitenland f2.25 of f2.50; Losse nummers 15 cent. Voor advertentiën wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 30.— tot f 2000.—)

OPLAGE BOVEN 100.000 EX.